MELFIOR RA

TAINA MUNTELUI

Împletirea unor destine și taina muntelui însemnat

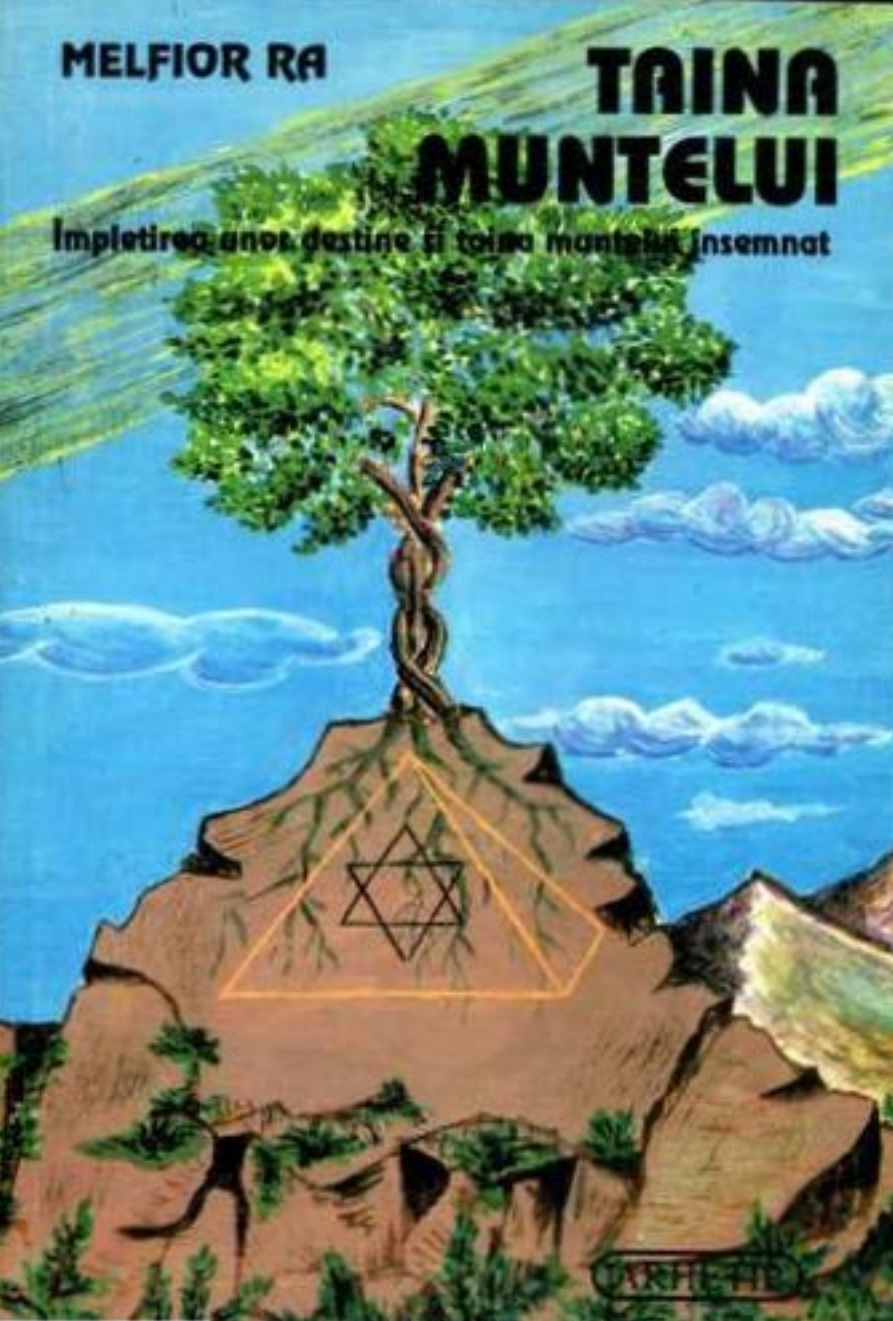

ISBN 978-97395-7-1

2900

Coperta: GH. GARICI

© Arhetip-RS
redactor: I. Dragomir
tehnoredactare: E. Limbăşanu
corectură: E. Nora
ISBN 973-97395-7-1
tipărit: Semne

Melfior Ra

TAINA MUNTELUI

Împletirea unor destine
şi
Taina muntelui însemnat

Capitolul 1.

PITAGORA, ZAMOLXIS ŞI THEANO

Împletirea destinelor celor trei entităţi a rămas o mare taină pînă în prezent, deşi multe s-au scris despre marele filozof şi matematician Pitagora. El a dorit ca toată învăţătura şi cunoaşterea ce o deţinea să fie transmisă numai pe cale orală, prin şcolile de iniţiere, în care adepţii învăţăturii sale jurau să nu destăinuiască neaveniţilor marile taine ale cunoaşterilor esoterice. Puţinele scrieri ale Maestrului Pitagora circulau numai în şcolile de iniţiere şi numai în rîndul discipolilor săi, iar aceste scrieri conţineau esenţa învăţăturii pitagoreice, care transmitea următoarele:

Şi dacă tu ajungi, după ce ţi-ai părăsit
corpul, în liberul eter,
Tu vei fi un zeu nemuritor, incoruptibil şi
pentru totdeauna eliberat de moarte.

(*Versurile de aur*)

Acestea, pătrunzînd în sufletele discipolilor săi, după ani buni de studii îşi arătau roadele prin însuşirea învăţăturii Maestrului şi prin dorinţa şi străduinţa proprie de a ajunge la desăvîrşire.

Despre Zamolxis, pe care geto-dacii îl considerau zeu, s-au scris multe, dar cele ce urmează să le aflaţi acum nu au fost cunoscute şi au rămas taine pentru omenire pînă la împlinirea vremii cînd acestea vor trebui destăinuite. Zamolxis a trăit mulţi ani în preajma lui Pitagora, ca sclav la început, apoi ca discipol,

ajungînd cel mai apropiat şi de încredere c re discipolii Maestrului.

După întoarcerea lui în Tracia, tracii, trăind în mizerie şi ignoranţă, l-au ridicat la rang de zeu, fiind atît de învăţat şi dispunînd prin învăţăturile acumulate de metode de vindecare care puteau să tămăduiască atît trupul cît şi sufletul celor suferinzi. Zamolxis, după cele învăţate de la Pitagora, ajunsese un mare şaman şi un civilizator al tracilor. Sanctuarele de la Sarmizegetusa şi Costeşti îi mai păstrează şi acum amprenta în Incinta Sacră, confirmată prin mai multe lucruri: printr-un anume calendar care a ajuns pînă în zilele noastre; prin perpetuarea şi transmiterea iniţierii sacre-orale, argument forte al existenţei lui pe aceste meleaguri; prin folosirea hranei vii vegetale; printr-o doctrină ascetică, ce s-a perpetuat pînă azi în schiturile aflate la mari înălţimi în munţi. În aceste schituri, cei care sînt cunoscători ai vechilor taine continuă să facă vindecări şi excorcizări cînd li se cere ajutorul. Aici, urmaşii zeului Zamolxis duc mai departe prin vremi ştafeta misterelor iniţiatice, dedicîndu-se spiritului şi nu trupului, care nu este altceva decît vehicolul, mijlocul de manifestare în plan fizic al spiritului.

Iată-ne ajunşi, aşadar, cu sprijinul cunoaşterii esoterice şi folosind metoda dedublării, într-o călătorie astral-mentală: printr-o regresie în timp în urmă cu aproximativ 2500 de ani, mai precis în anul 520 i.d.C, în oraşul Crotona, din Italia meridională, unde Pitagora înfiinţase de vreo zece ani o înaltă şcoală de filosofie esoterică. După modelul acesteia aveau să apară multe şcoli care vor fi respectat preceptele pitagoreice iniţiale, în alte oraşe italiene şi greceşti, şcoli care cu timpul au fost numite de contemporanii săi „secte pitagoreice".

Pitagora înfiinţase această şcoală după ce el însuşi a studiat şi şi-a desăvîrşit cunoaşterea prin studiul religiilor ţărilor şi popoarelor pe unde a călătorit.

În primul rînd, în Grecia acelor timpuri a trecut prin cele mai înalte şcoli şi a fost examinat de cei mai mari învăţaţi ai

timpului, care au găsit că nu mai au ce să-i predea întrucît asimilase întreaga lor cunoaştere. După aceasta, în scopul aprofundării ştiinţelor oculte, a făcut călătorii de studii în cele mai alese centre de iniţiere ale acelor vremi. Astfel a cunoscut India, Persia, Egiptul, unde şi-a petrecut douăzeci de ani din viaţă desăvîrşindu-şi cunoaşterea în cele mai alese şi discrete şcoli de iniţiere.

Iată-l acum la Crotona, unde a fondat şcoala de filosofie esoterică, împărţită în două mari secţii: într-una se aflau cei ce studiau religia şi esoterismul, iar în cealaltă — matematicienii, care mai studiau astronomia şi arhitectura. El, marele Maestru, era un mare emiţător de Lumină de cunoaştere esoterică, întrucît reuşise să se detaşeze de tot ce era material-iluzoriu. A reuşit să-şi stăpînească patimile cărnii, trupul supunîndu-şi-l spiritului, ceea ce i-a adus cunoaşterea şi realizarea spirituală. Pitagora a cerut discipolilor săi să respecte cu stricteţe preceptele şcolii sale, dar în aşa fel încît să rămînă taine pentru restul lumii, să rămînă îngropate în interiorul templelor, în stăpînirea doar a adepţilor care treceau pragul şcolii de iniţiere după examene riguroase. Din dorinţa de a ajuta cît mai mult, din dorinţa de a fi drepate şi armonie, s-a implicat şi în politica vremii. Ar fi vrut ca la conducerea statului să existe un consiliu ştiinţific la fel de respectat ca şi sacerdoţiul egiptean; ar fi vrut ca, prin selecţia inteligenţei, a virtuţii, a cunoaşterii, să-şi slujească supuşii. Din păcate, aproape întotdeauna inteligenţa şi virtutea unora aţîţă şi aprind minţile înguste ale celor care nu dispun de asemenea daruri divine. Tot astfel s-a întîmplat şi în Crotona acelor vremi. Despre acestea s-au scris şi poate se vor mai scrie multe, însă acele întîmplări nu fac obiectul lucrării de faţă.

După multe întreprinderi reuşite şi de mare importanţă, Maestrul ajunsese la vîrsta de 60 de ani şi se dedicase cu toată puterea spiritului său, şcolilor de iniţiere şi discipolilor săi. În acele şcoli, adepţii erau atît femei, cît şi bărbaţi (bineînţeles, moralitatea înaltă a adepţilor, mai mult decît necesară, era înnă-

scută şi luminoasă). Pregătirea se făcea în trepte de iniţiere, de cunoaştere esoterică: 1. Noviciatul; 2. Purificarea; 3. Desăvîrşirea 4. Epifania.

Discipolii care parcurgeau cele patru trepte de iniţiere deveneau învăţători în aceste şcoli pitagoreice, dar pentru a absolvi cele patru trepte erau supuşi la multe şi grele examene şi probe, greu de trecut în primul rînd pentru că nu toţi discipolii marelui Maestru erau dispuşi la atîtea renunţări cîte se cereau.

Iată că în şcoala pitagoreică din Crotona, se afla printre multe alte fete şi o tînără crotoneeană pe nume Theano. Această tînără ajunsese pe treapta a patra a studiilor iniţiatice. De cît timp studia aici, niciodată nu ceruse o audienţă, o convorbire în particular cu Maestrul, cum se întîmplase cu multe din colegele ei care simţeau uneori nevoia să discute cu Maestrul despre ceea ce li se părea de neînţeles, dorind să afle prin viu grai, din gura Maestrului, elucidarea şi pătrunderea adevărului. Pitagora se afla în sălile de curs atunci cînd considera că o anume temă nu poate fi predată fără ca el să fie prezent, pentru a întări prin însăşi persoana şi fiinţa lui taina cunoaşterii. Îi îndruma direct pe cei mai buni dintre discipolii lui şi purta cu ei lungi convorbiri referitoare la predarea ştiinţelor esoterice. Cei care erau în preajma Maestrului şi aveau posibilitatea să-l vadă zilnic, se considerau fericiţi. Ei de fapt erau aleşii, cei mai buni dintre cei buni, erau învăţătorii treptei a patra de iniţiere, cei în care Pitagora, avea încredere absolută. Aceştia la rîndul lor aveau alţi discipoli-învăţători de care se ocupau şi cărora le furnizau informaţiile corespunzătoare gradului lor de pregătire.

Printre primii dintre cei citaţi se afla şi un tînăr discipol-învăţător de origine tracă numit acolo în înalta şcoală Zamolxis, aşa îi spunea Maestrul, şi aşa îl numeau şi colegii şi studenţii din şcoală. Zamolxis mărturisise colegilor săi că Maestrul îl cumpărase de la un tîrg de sclavi din minunata Eladă, în urmă cu mulţi ani. De atunci îl însoţise pe Maestru în toate călătoriile sale şi astfel a avut ocazia să cunoască lumea alături de stăpînul

şi Maestrul său. Văzuse şi el India, Persia, Egiptul unde îl însoţise pe Maestru şi îl servise cu cea mai profundă supunere. La rîndul său, Maestrul îşi făcuse din acest sclav, discipolul cel mai apropiat sufletului său. Îl trata ca pe un prieten, frate şi învăţăcel. De-a lungul anilor se stabilise între cei doi o afecţiune şi o prietenie necondiţionată, ceva asemănător afecţiunii dintre tată şi fiu.

Acei adepţi din şcoala pitagoreică, ce ajungeau să i se adreseze Maestrului în particular, mai întîi se adresau învăţătorului de treaptă şi acesta, dacă nu putea satisface nevoia de cunoaştere a studentului, cerea Maestrului aprobarea unei întrevederi.

Deşi aceasta era calea de a ajunge un învăţăcel în faţa Maestrului, iată că în una din zile, pe cînd Maestrul se afla în locul său preferat de meditaţie, în apropierea templului Proserpinei, vede apropiindu-se o tînără discipolă. Ştia cine este, o cunoştea din vedere, ştia că este de neam ales şi că era printre cele mai inteligente şi sîrguincioase adepte din treapta a patra de studiu. Pitagora nu schimbase cu ea nici un cuvînt în plus faţă de cele necesare predării şi receptării acelor lecţii speciale ţinute studenţilor chiar de el. Era uimit că această tînără se apropie de el fără să-i fi fost anunţată în prealabil.

Capitolul 2.

THEANO

Tînăra Theano, o fată de o mare frumuseţe fizică şi morală, era fiica unui crotonian influent, pe nume Brontinos. Ea se apropia cu sfială, dar şi cu mare îndrăzneală, de Maestru, simţindu-se stăpînită de un curaj dus pînă la inconştienţă şi nesupunere, însă ştia că nu putea face altfel decît simţea acum. Aceste momente încercase să le amîne la infinit; iată însă că sosise clipa adevărului şi nu mai putea să trăiască în incertitudine şi umilinţă spirituală. Cu alte cuvinte, îşi luase inima în dinţi şi pornise să rezolve problema chinuitoare care nu îi dădea pace sufletului şi spiritului ei. Deşi trupul învăţase să şi-l supună, acum parcă din însuşi interiorul eului ei ceva o împingea la acel pas pe care nici ea nu şi-l putea explica, deşi îl făptuia.

Maestrul, văzînd-o apropiindu-se singură, se întreba: „Cum îşi permite să mă deranjeze, să vină neanunţată şi neînsoţită de învăţătorul care ar trebui să pledeze pentru întrevedere? Aici şi la această oră nici chiar Zamolxis, nu vine nechemat, niciodată. Dar să nu uităm că toate cele începute au şi un sfîrşit odată, şi că totul este supus schimbării, şi totodată să nu uit că şi eu mă aflu aici acum pentru a fi la dispoziţia celor care au nevoie de mine, de cunoaşterea mea. Deci mă aflu aici şi la dispoziţia acestei tinere numită Theano, deşi ea acum încalcă regulamentul."

Theano s-a apropiat chiar nepermis de mult şi a îngenunchiat în faţa Maestrului. Vocea parcă îi pierise şi aştepta o minune să poată vorbi în faţa Maestrului venerat de atîtea serii de discipoli. Maestrul, simţind emoţia fetei şi ştiind că este o bună studentă, despre care auzise numai cuvinte de laudă, a hotărît să-i vină în

ajutor, pentru a nu o lăsa pradă neputinţei, disperării pe care El i-o simţise, şi spuse:

— Spune, Theano, de ce te afli îngenunchiată în faţa mea? Ce putere nevăzută te-a îndreptat spre mine? Spune ceea ce ai hotărît să-mi dezvălui înainte de a purcede înspre mine, doar pentru asta te afli aici, nu?

— Maestre, iertare. Iertare că te deranjez. Ştiu că am greşit venind aici neanunţată, dar nu puteam altfel. Trebuia să vin să-ţi vorbesc cît mai grabnic. Maestre, am venit să te rog să-mi dai dezlegare, consider că nu mai sînt demnă de a continua studiile în această înaltă şcoală sacră. Ştiu la ce probe m-am supus venind aici, dar acum este de datoria mea să cer plecarea mea de aici, conştientă fiind că nu mai împlinesc condiţiile necesare treptei a patra de studiu. Consider că va trebui să părăsesc şcoala înainte de a deveni o paria printre colegele şi colegii mei. Te rog deci, Maestre, permite-mi retragerea din şcoală, deşi aceşti ani petrecuţi aici vor rămîne pentru mine Lumina vieţii mele, a sufletului meu.

— Theano, pentru a-ţi aproba retragerea din această instituţie de învăţămînt esoteric, trebuie mai întîi să cunosc cauza hotărîrii tale şi să luăm împreună cea mai bună hotărîre, cea mai înţeleaptă, pentru ca să nu regretăm mai tîrziu. Deci aştept să cunosc cauza, nu numai efectul ei.

— Maestre, am ştiut că urmînd această şcoală şi mai ales cea de a patra treaptă de iniţiere, renunţ la deşertăciunea acestei lumi iluzorii pentru a atinge cele mai înalte culmi ale cunoaşterii oculte prin ascetismul la care m-am supus, mi-am supus atît trupul, sufletul cît şi spiritul din proprie dorinţă de a mă apropia de Lumină şi Adevăr. Am dorit să fac abstracţie de trupul meu, de imboldul josnic al cărnii şi am reuşit; am reuşit să-mi supun trupul, dar iată Maestre că sufletul, spiritul nu se supun voinţei mele. Credeam că îmi va fi uşor şi că ajunge voinţa, dar acum ştiu că doar voinţa nu ajunge pentru supunerea totală. Doream, şi încă mai doresc, să supun trupul spiritului dar parcă ceva mult

mai puternic decît mine mă coordonează şi îmi cere să fac altfel de cum am hotărît la venirea mea aici. Sînt conştientă că mi-am asumat o răspundere mult prea mare şi că ceea ce am dorit să înfăptuiesc îmi este peste putinţă, acum. Eu am o mare voinţă, dar acel ceva mult mai puternic decît mine mă chinuie şi simt că nu mă pot sustrage şi împotrivi acelei forţe, acelei puteri necunoscute mie pînă acum. De aceea mă aflu în faţa ta, Maestre, pentru a te ruga să mă ajuţi, să mă eliberezi de o iubire care mă chinuie şi care ştiu că nu poate fi împlinită. Din start nu are sorţi de izbîndă; ştiu că puterea ta incomensurabilă mă poate scoate din ghearele acestei pătimaşe iubiri şi îmi poate reda liniştea în suflet. Dacă eu aş fi avut o asemenea putere, acum nu mă aflam aici, ci îndepărtam singură pericolul care planează asupra fiinţei mele. Deci te rog, ajută-mă sau dă-mi dezlegarea de a părăsi această instituţie pe care nu vreau să o pîngăresc cu chinul meu.

— Theano, copilă, va trebui să-ţi deschizi sufletul în faţa mea aşa cum ai deschide o carte. Doresc să te ajut şi te voi ajuta cu orice preţ, îţi promit ajutorul meu. Simt că spusele tale au o mare acoperire şi că într-adevăr o altă voinţă se manifestă prin intermediul tău. Dar să fim siguri că aici şi în acest loc nu se cunoaşte o altă voinţă decît voia Divinităţii, voia cerului, a Luminii, şi a Adevărului Veşnic. Deci să luptăm să cunoaştem adevărul în toată plenitudinea lui, căci bine ştim, cunoaşterea adevărului ne va elibera. Theano, te ascult, deschide-ţi inima în faţa celui ce trimis de cer se află aici pentru a te ajuta, de aceea ne aflam aici faţă în faţă.

— Maestre, am venit aici, în această instituţie, cu cele mai profunde, alese şi curate gînduri de împlinire spirituală prin curăţirea trupului, sufletului şi spiritului meu. Venind aici am oferit acestea Divinităţii, deci consider că nu îmi mai aparţin oferindu-mă din voinţă proprie Divinităţii absolute. Prin această ofrandă închinată Divinităţii am cunoscut fericirea fără de margini şi o eliberare fără egal. Tocmai de aceea acum mă simt atît de nenorocită pentru că sînt pe cale să pierd fericirea eliberării

cunoscute anterior. Cum este posibil ca după şase ani de pace şi linişte deplină în sufletul meu să mă cuprindă teama de a pierde această inegalabilă fericire, sînt disperată din această cauză, şi vă cer ajutorul Maestre. Oare a mai trecut vreo fiinţă umană prin asemenea chin? De ce trebuia chiar eu să cunosc aceasta?

— Spune, Theano, deschideţi inima, sînt alături de tine şi de puterea care te-a dirijat spre mine, spune deci.

— Maestre, de un an de zile, de cînd am început cea de-a patra treaptă de iniţiere, mi s-a strecurat în suflet, în inimă, nici nu ştiu exact cînd şi cum, neliniştea, veninul celei mai atroce şi dulci otrăvi care a existat vreodată pe faţa pămîntului. Otrava numită IUBIRE. Dar, vai mie, nu acea iubire pură închinată Divinităţii, ci iubirea pătimaşă închinată omului. Sînt chinuită de o iubire fără margini, de o iubire care este mult mai puternică decît voinţa mea de a nu îi ceda, deşi ştiu că această iubire nu se poate împlini niciodată, ştiu că realizarea şi împlinirea ei este imposibilă. Iată de ce consider că trebuia să părăsesc şcoala, ştiind bine că îndepărtîndu-mă de acest sacru lăcaş dorul îmi va arde sufletul şi odată cu el liniştea la care nu mai pot spera decît în cazul în care îmi va veni un ajutor de SUS prin tine Maestre. Conştiinţa care mi-a rămas trează mă obligă să cer favoarea de a părăsi şcoala, întrucît aici trebuie să triumfe Lumina, prin renunţare prin ascetismul la care de fapt m-am supus şi eu de bunăvoie venind aici şi parcurgînd anii de studii. Maestre, ştiu că puterile tale nevăzute ochiului fizic sînt infinite, de aceea te rog dezleagă-mă de această povară dacă vrei să mă ajuţi, redă-mi te rog liniştea şi fericirea eliberării de cele pămînteşti, ştiu că poţi, ai făcut atîtea minuni de tot felul şi vindecări, te rog, vindecă-mi sufletul de această boală numită iubire, iubire impură. Doresc să îmi pot îndeplini şi respecta cele propuse la intrarea mea în această şcoală şi mai ales în treapta superioară, căci nu voi să pîngăresc nici măcar cu gîndul acest loc. Dacă nu mă vei elibera de această patimă, atunci voi părăsi acest loc prin îngăduinţa pe care sper să mi-o acorzi. Nu vreau să pîngăresc ceea

ce s-a obţinut cu atîta trudă prin cei care s-au arătat demni de a-ţi urma învăţătura şi a urca spre Lumina cunoaşterii izvorîtă din fiinţa şi spiritul tău, Maestre.

— Theano, simt în inimă durerea ta. Simt că vrei să te îndepărtezi de acest loc, dar totodată simt şi intensitatea regretului tău de a părăsi şcoala şi drumul spre lumină. Chiar dacă ai pleca de aici, nu vei avea pace şi linişte în suflet. Povara ta este prea mare să o poţi duce singură. Această povară ţi-a fost dată pentru a se împlini prin tine un destin. Ştiu că tu nu ai nici o vină, tu eşti doar instrumentul prin care se vor împlini cele ce trebuie să se împlinească. Dacă o mare şi puternică iubire te-a pătruns şi dacă tu lupţi împotriva ei, noi trebuie să ştim, să aflăm care este voia Divinităţii. Noi sîntem prea mici şi neînsemnaţi să ne opunem voii Divine. Noi doar trebuie să cercetăm şi apoi să ne închinăm voii Divine şi să ne supunem ei, să facem ceea ce se cuvine, să nu uităm că toate sînt date de sus, de la Tatăl. Oare avem noi voie să nesocotim, să ne împotrivim voii Lui?

S-a lăsat o tăcere grea. Apoi Maestrul a continuat:

Ştiu ce trebuie să fac pentru a te ajuta, dar mai întîi trebuie să cunosc numele celui care ţi s-a strecurat în inimă, poate chiar fără voia lui. Şi el poate fi un instrument al voii Divine. Deci trebuie să cunosc numele celui pentru care vrei să renunţi la cunoaşterea deplină şi să duci povara neîmplinirii şi nerealizării unor destine care s-ar putea să fie sortite să fie împletite şi împlinite tocmai prin ceea ce te-a pătruns, şi anume prin iubirea sortită oamenilor.

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— Maestre, aş vrea să trec sub tăcere numele persoanei care mi-a inspirat puternicul sentiment.

— Nu se poate, ţi-ai uitat jurămîntul depus la intrarea în treapta a patra de studiu? Oare mai este nevoie să ţi-l amintesc? Nu ştii că Maestrului nu ai voie să-i ascunzi nici cele mai tainice gînduri ale tale?

— Maestre, nu am uitat jurămîntul şi tocmai pentru aceasta mă aflu aici. Tocmai pentru aceasta doresc să părăsesc instituţia, pentru a nu fi nevoită să suport oprobiul tău şi al tuturor celor de aici.

— Pînă nu cunosc acel nume nu te pot ajuta, dar îţi promit cel mai înalt ajutor după ce vei rosti numele. Ştiu că prin tine este dat să se înfăptuiască ceva, ce anume, acum nu cunosc, dar voi afla. Tu trebuie să mă ajuţi, ne vom ajuta reciproc, deci. Spune, copilă dragă, spune.

— Maestre, aş fi vrut să-mi dau viaţa mai degrabă decît să rostesc acel nume, dar m-ai convins că trebuie să destăinui marele secret al sufletului meu, deşi mi-e nespus de greu şi mă voi simţi sfîrşită rostindu-l. Deci, auziţi-l Maestre, numele este PITAGORA, este El, care se află în faţa mea şi în inima şi sufletul meu, şi căruia cu umilinţă îi cer iertare.

Din nou s-a lăsat o linişte de mormînt. Însuşi Maestrul era acum în mare încurcătură, uimit şi tulburat, numai la aşa ceva nu se aştepta. După cîteva minute de tăcere a rostit.

— Theano, voi cerceta şi îţi voi comunica cele ce trebuie. Eu sînt aici din vrere Divină şi tu la fel şi trebuie să facem voia Tatălui Ceresc. Aşteaptă în linişte şi pace, eu îţi voi comunica cele ce voi afla referitor la cele discutate. Dumnezeu să ne lumineze şi să ne ajute să ne îndeplinim cu cinste misiunea pentru care ne aflăm aici.

Theano s-a ridicat, s-a înclinat în faţa Maestrului şi fără să mai spună un cuvînt s-a îndepărtat, aşa cum a venit, ca o rază de soare, ca o boare, ca un fulg. Nici ei nu-i venea să creadă că a avut curajul să facă cele ce a făcut. Era conştientă că nu era decît un instrument, că o mare forţă nevăzută acţiona asupra ei şi ea nu a avut de ales, ea doar s-a supus acelei puteri.

Maestrul, marele Pitagora, care respecta pînă în cele mai profunde structuri ale trupului şi sufletului său ascetismul, rămăsese stupefiat.

Era pentru prima oară în viaţa lui cînd sufletul său se zbuciuma şi se simţea încolţit de o forţă cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Orice problemă i se ivise pe parcursul vieţii îi găsise cu uşurinţă rezolvarea. Acum se simţea oarecum în dilemă, se întreba: „Voi putea oare să descifrez corect, fără părtinire rezolvarea acestei probleme dintre cele mai spinoase cunoscute de mine pînă în prezent? Cît de uşor este să elucidezi dilemele altora pe lîngă cele legate de tine!"

A rămas aşa în meditaţie mult timp, apoi l-a chemat pe cel mai apropiat sufletului său, pe Zamolxis, şi i-a spus:

— Zamolxis, fratele meu întru lumină, voi intra în templu şi doresc nespus să nu fiu deranjat de nimeni şi pentru nimic, indiferent ce s-ar întîmpla şi cît timp voi rămîne în templu. Tu eşti cel care trebuie să-mi asiguri liniştea de care acum am mare nevoie pentru a nu greşi în hotărîrea pe care trebuie să o iau.

Maestrul a intrat în templul de rugăciune. Trei zile şi trei nopţi a rămas în templu, în post şi rugăciune. Cînd a ieşit era liniştit, împăcat şi iradia de lumină. Ceva se schimbase în fiinţa lui, în interiorul lui, dar era ceva ce răspîndea lumină şi pace. Îi simţeai fericirea, împlinirea, dar şi o... răspundere pentru cele ce urmau şi se simţeau ca o... prevestire a unor evenimente de majoră importanţă şi care nu puteau fi amînate sau anulate.

Discipolul, sclavul, prietenul său Zamolxis îl aştepta pe treptele templului. Cînd l-a văzut şi i-a văzut strălucirea de pe chip s-a închinat lui cu profund respect. Pentru el, Maestrul era mai mult decît un OM, era un Zeu. Strălucirea pe care o vedea atît de clar, nu i-o mai văzuse atît de pregnantă şi de... nepămînteană, deşi îl văzuse de multe ori în situaţii similare. Maestrul, apropiindu-se de Zamolxis i-a zis:

— Ridică-te, am mare nevoie de tine, de ajutorul tău, mai mult ca oricînd, noi avem o grea cruce de dus, dar nu ne vom poticni sub greutatea ei, ci o vom duce un timp fiecare, pentru a nu ne îndoi sub greutatea ei şi pentru a ni se părea mai uşoară; ne vom ajuta reciproc, pentru îndeplinirea celor ce trebuie să se

înfăptuiască prin noi. Urmează-mă, fratele meu întru urcuş, că de abia de acum îţi începi cu adevărat misiunea pentru care nu în zadar eşti în preajma mea de un număr însemnat de ani.

S-au îndepărtat de templu şi încet s-au apropiat de clădirea în care îşi aveau locuinţele. Se vedeau de la distanţă ca doi brazi, ca două lumini contopite, formînd un con de lumină alb-argintie. Astfel au dispărut în interiorul clădirii, au dispărut privirilor celor care îi urmau de la distanţă.

Undeva în umbra unor arbuşti întunecoşi, doi ochi luminoşi şi straniu de expresivi, urmăreau impresionaţi, cu cea mai vie strălucire care le-a fost dată pînă atunci, urmăreau cele ce se derulau în faţa lor. Îl văzuseră pe Maestru ieşind din templu şi se apropiară de clădirea locuinţei lor. Ca două fulgere ţîşneau luminile acelor ochi întrebători. Cît ar fi dorit tînăra Theano, căci despre ea este vorba, să ştie ce spune Maestrul, discipolului să preferat. Cît de mult dorea să cunoască ceea ce Maestrul va hotărî în privinţa ei. Simţea, ştia că acum Maestrul este în măsură să-i decidă soarta. Theano i-a urmărit cu privirea pe cei doi pînă nu i-a mai văzut, apoi a închis ochii şi a rămas într-o stare meditativă şi, spre surprinderea ei şi cutremurarea sufletului şi spiritului ei, pe ecranul mental al eului ei au început să i se deruleze imagini.

Deşi învăţase şi ştia multe despre călătorii mentale în timp şi spaţiu, niciodată nu le parcursese altfel decît cu imaginaţia, dar iată că acum vedea, da, vedea cu adevărat! Văzînd, se întreba şi se minuna şi îşi spunea în gînd: „Doamne, dar ce văd? ce pot fi aceste imagini pe care eu nu le cunosc. Văd oraşe, dar ce oraşe! Parcă ar fi de pe altă lume. Bineînţeles că nu sînt din această lume, că aici nu există asemenea clădiri nesfîrşit de înalte. Ceea ce văd nu poate face parte din ceea ce este pe pămînt. Doamne, ce lume ciudată este în acele oraşe, în acea lume pe care o văd. Vai, oare este posibil? Da, iată că în acea lume îl văd pe Maestru; da, el este, şi discipolul său, Zamolxis. Doamne, ce ciudat sînt îmbrăcaţi, dacă nu i-aş cunoaşte şi nu le-aş simţi înalta vibraţie nu aş crede că sînt ei. Însă ceva din fiinţa mea şi ceva din fiinţa

lor răzbate pînă în sufletul meu şi ştiu precis că sînt ei. Iată, acum mă văd şi pe mine în acea lume; da, ştiu că sînt eu, deşi arăt altfel; şi ce straie ciudate am! Acum nu aş îmbrăca aşa ceva pentru nimic în lume. Sînt eu, ochii mei sînt neschimbaţi, ochii nu pot înşela şi minţi niciodată. Iată-mă în prezenţa celor doi şi acolo simt pentru ei veneraţia de aici şi acum, dar de ce sîntem acolo şi unde este acel loc? Va trebui neapărat să îl întreb pe Maestru, să văd ce îmi va spune despre cele ce văd.

Iată, acum au dispărut acele oraşe ciudate şi văd muntele, dar ce munte văd? De fapt nu este un munte, ci o piramidă; da, văd o piramidă acoperită de un munte şi iată muntele îşi dă jos platoşa vie, platoşa de pămînt, ierburi şi copaci şi rămîne piramida. Iată altă ciudăţenie: din piramidă apare Zamolxis. Da, el este, dar ce caut eu acolo în faţa lui? Iată ce caut, amîndoi dezgropăm ceva, ceva ce se afla acolo în interiorul piramidei. Iată, acum ecranul mental gol. Nu mai văd nimic. Toate au dispărut. Voi vorbi mai întîi cu Zamolxis despre ceea ce ştie el referitor la acel munte. El ne-a mai povestit uneori despre un munte măreţ din ţara lui, poate este vorba de muntele văzut de mine. Dar cum am văzut eu? Doamne, cum a fost posibil să văd ceva cu ochii închişi? Cine îmi va spune ce a fost? Şi iată că mă simt atît de... uşoară după cele văzute.

Iată că acum pot spune şi eu că într-adevăr am pus în practică, şi inconştient, şi voit, una din lecţiile Maestrului. Şi totuşi nu îmi pot explica nici mie măcar cum s-a produs aceasta. Eu de fapt voiam să văd, să ştiu ceea ce ştia Maestrul la ieşirea lui din templu, nicidecum nu voiam o călătorie în timp şi în altă lume, mai ales într-o lume atît de ciudată şi diferită faţă de lumea în care sînt eu. Ce interesant ar fi dacă aş putea reda în imagini cele văzute în acea lume. Dar ce lume o fi? Din care spaţiu Dimensional? Neapărat va trebui să îl rog pe Maestru să mă lămurească despre acestea.

Vai, dar am uitat realitatea: dacă Maestrul îmi va spune că trebuie să părăsesc şcoala după discuţia avută cu El? Doamne,

în acest caz nefericit şi nedorit, nu voi mai avea posibilitatea să cunosc taina acelor viziuni din alte lumi. Nu doresc aşa ceva, eu vreau să ştiu şi voi şti, acum voi intra în templu şi mă voi ruga fierbinte Divinităţii Absolute să mă ajute să ştiu să cunosc şi să nu fiu îndepărtată de calea luminii şi a adevărului. Doresc să rămîn în calea luminii şi să îmi pot îndeplini misiunea acestei vieţi: Doamne, ajută-mă!"

Din nou mirare, cutremurare în sufletul tinerei Theano, întrucît a auzit o voce, o voce care venea din interior şi nu din exterior aşa cum era obişnuită să audă. Acea voce a rostit — ce ciudat suna „a rostit", deoarece era o altfel de rostire, de comunicare, dar a... auzit-o spunîndu-i: „Theano, vei fi ajutată prin oamenii mei".

„Doamne, ajută-mă să nu îmi pierd minţile. Oare nu cumva sînt într-un mare pericol?" Dar tot ea şi-a răspuns: „Nu. Acestea nu sînt decît lecţiile predate de Maestru, doar ne-a spus de atîtea ori: atunci cînd veţi merita veţi culege roadele. Doamne, eu acum le merit cel mai puţin prin cele trăite, simţite şi mărturisite Maestrului. Cum se poate ca acum să primesc daruri divine cînd mă simt vinovată de gînduri şi de o iubire irealizabile? Dar cine mai poate pătrunde atîtea taine? Totuşi va trebui să îl rog pe Maestru să mă ajute să îmi elucidez aceste nelămuriri."

Theano s-a dus în templu să se roage Divinităţii pentru toate cele ce nu le înţelegea atunci.

Capitolul 3

ZAMOLXIS

Cine era Zamolxis? Toţi cei din preajma Maestrului, ştiau că Zamolxis era cel căruia Pitagora îi acorda încredere deplină, şi că el de fapt conducea întreaga şcoală şi că el numai în cazuri rare şi extreme îl deranja pe Maestru pentru încuviinţarea în rezolvarea unor probleme în ceea ce privea organizarea şi administrarea instituţiei. Zamolxis era, pentru înalta şcoală şi adepţi, ceea ce în zilele noastre se numeşte, ca funcţie de conducere, director adjunct.

Spiritual, Zamolxis era iniţiat. Într-adevăr fusese cumpărat de Pitagora, de la un tîrg de sclavi, dar situaţia lui se schimbase trăind în compania Maestrului. Sclavia lui Zamolxis nu durase practic decît şapte zile, timpul necesar transportării lui de pe corabie în tîrg. Cum ajunsese Zamolxis, în sclavie, cînd el spunea tuturor că face parte din cel mai de temut neam al tracilor? Unde le spunea el adepţilor, că se va reîntoarce pentru a-şi ajuta şi cultiva neamul, dar nu înainte de a-şi încheia misiunea pe lîngă Maestru şi părintele lui spiritual, pentru care are un profund respect şi oricînd şi-ar da şi viaţa pentru el dacă ar fi nevoie.

Pe Zamolxis, deşi fusese cumpărat ca sclav, Pitagora nu îl tratase astfel niciodată; de la început i-a spus că îl va trata ca pe fratele lui mai mic, şi că relaţiile dintre ei trebuie să fie frăţeşti, bazate pe respect reciproc, curăţie şi supunere. Bineînţeles că Zamolxis, la început a crezut că aceasta este doar o strategie a stăpînului său. Mult timp i-a trebuit pînă să se convingă că într-adevăr Maestrul nu exagerase în cele afirmate.

Zamolxis se afla de mai bine de douăzeci de ani în slujba Maestrului. Acesta îl şcolarizase, îl iniţiase în cele mai profunde taine esoterice, între ei nu mai exista relaţia de stăpîn-sclav, ci relaţia de Om-Om, bazată pe înalta vibraţie şi cunoaştere a tot ceea ce oferă esoterismul. Desigur că respectul reciproc era una din temeliile acestei înalte vibraţii şi prietenii şi oricîtă prietenie i-ar fi oferit Pitagora lui Zamolxis, acesta ştia cît i se cuvine să ia din ceea ce i se oferă. Tocmai acest profund bun simţ l-a convins pe Maestru că în inima tracului Zamolxis vibrează recunoştinţa veşnică şi simţul măsurii şi al bunei cuviinţe, care răzbate de peste vremi prin generaţii şi umple sufletul celui chemat să se lase pătruns şi să îmbrace totodată aceste daruri existente şi nevăzute, simţite şi aplicate prin cei ce le stăpînesc şi le moştenesc.

Zamolxis, aşa cum erau cei din neamul lui, era viteaz, voinic şi cu o minte sclipitoare. Bucuria lui Pitagora a fost mare cînd prin atîtea greutăţi şi sacrificii a fost nevoit să treacă ştiind că are în apropierea lui un suflet curat şi curajos. Tocmai aceasta l-a determinat să se ocupe de tînărul Zamolxis şi să-i împărtăşească cele învăţate de el. Deşi era un copilandru cînd îl luase sub aripa Sa, acum era mulţumit că a vut ocazia să formeze un Om, aşa cum ştia El că trebuie să fie un om adevărat, un cunoscător al tainelor care trebuie ştiute şi aplicate, dar care totuşi nu trebuie să fie date pe mîna şi înţelegerea celor nechemaţi pentru asemenea cunoaşteri.

Lui Zamolxis i se prezisese de la naştere că îşi va ajuta neamul, dar nu prea înţelegea cum, ursitoarele îi preziseseră părinţilor lui acestea. El de mic copil dorea să călătorească şi să ştie cît mai multe, acel dor l-a împins parcă să coboare din înălţimile munţilor şi să se apropie de mare. Iată că nu era mulţumit cu cele ce văzuse pînă în apropierea mării celei mari, ci se îmbarcase pe o corabie, vrînd să cunoască ce se afla şi dincolo de marea cea mare. Numai că el nu cunoştea micimea oamenilor. S-a îmbarcat ca om liber şi a coborît de pe corabie ca sclav. Cum nimic nu este întîmplător, nici acestea nu erau şi

trebuia să se împlinească cele ursite. Astfel a ajuns sclav şi vîndut ca un pui de urs într-un mare tîrg de sclavi din vechea Grecie. Tocmai acest fapt l-a adus în stare să mulţumească cerului de multe ori pentru cele ce aveau să i se întîmple. Multe ţări şi oraşe importante a străbătut tînărul trac alături de stăpînul şi mentorul său. Niciodată nu a regretat că îl însoţeşte. Ştia că, dacă i-ar cere voie să îl părăsească, Pitagora i-ar acorda acea favoare, dar el voia, voia şi iar voia să mai înveţe cîte ceva şi numai cînd va considera că ştie suficient, numai atunci îl va ruga să îl dezlege de firele nevăzute ale sclaviei neştiinţei şi necunoaşterii. În el se cuibărise dorul de cunoaştere, setea de a-şi ajuta neamul atunci cînd se va simţi în stare să o facă. Nu regreta deloc timpul petrecut lîngă cel pe care îl considera părintele lui spiritual, domnul şi stăpînul luminii care îi umplea sufletul.

Capitolul 4

REVELAŢIA

La ieşirea lui Pitagora din templu, unde stătuse trei zile şi trei nopţi în post şi rugăciune, în comuniune cu Divinitatea, Zamolxis a simţit că Maestrul deţine ceva ce el nu cunoaşte, dar învăţase să aibă răbdare şi nu se îndoia că atunci cînd îi este dat să cunoască ceva, va cunoaşte. Simţea că va şti şi el acea taină care acum îl luminează pe Maestru, dar mai ştia să nu dorească mai mult decît i se cuvine. Nu ar fi îndrăznit vreodată să fie curios şi să îl supere pe Maestru prin curiozitate sau prin nesăbuinţa de a-i cere să cunoască ceva ce Maestrul nu considera că este spre binele pregătirii lui să ştie. El era la dispoziţia Maestrului şi acesta îi picura în suflet atît, cît şi cînd trebuia. Acum, Maestrul s-a apropiat de Zamolxis şi i-a zis:

— Ridică-te, fiule, să mă sprijin de braţul tău, că acum am cea mai mare nevoie de ajutorul tău.

Zamolxis, s-a ridicat, fusese îngenunchiat la ivirea Maestrului, acesta l-a luat de braţ, Zamolxis era mai înalt cu un cap decît Pitagora, au coborît treptele templului astfel şi fără grabă s-au îndreptat spre clădirea locuinţelor lor. Zamolxis era fericit cînd se afla în apropierea Maestrului, acum mai fericit ca oricînd, prin ceea ce i se transmitea, prin vibraţia emisă de Maestru. El ştia că acel fluid de înaltă vibraţie îl luminează şi pe el, că este ceva ca în principiul vaselor comunicante, cînd te afli în preajma unui mare iniţiat: chiar fără să doreşti, ceva din luminozitatea lui te va pătrunde şi vei beneficia, fie conştient fie inconştient, de acea hrană spirituală care emană din spiritul celui mai luminat. Iată de ce uneori căutăm să fim în preajma unor persoane, simţind că

apropierea lor ne este benefică şi dorim cît mai des să fim în preajma lor.

Iată ce a ajutat-o pe Theano să vizualizeze acele imagini. Puterea, fluidul, luminozitatea şi vibraţia Maestrului erau atît de mari, încît ea, Theano, a beneficiat de acest cîmp vibraţional de la distanţa mare unde se afla.

Pitagora şi Zamolxis au intrat în casă, acolo au avut o discuţie.

Seara, după încheierea programului zilnic, Maestrul i-a convocat pe toţi discipolii-învăţători pentru o comunicare importantă. Zamolxis, a fost rugat de Maestru să o cheme şi să o însoţească pe Theano, la această întrevedere. De data aceasta, nici Zamolxis nu ştia ce anume urmează să le comunice Maestrul. Era printre puţinele întrevederi cu învăţătorii cînd Zamolxis nu cunoştea dinainte motivul şedinţei. S-au adunat cu toţii în sala consiliului. A apărut Theano, însoţită de Zamolxis. Maestrul i-a spus:

— Zamolxis, oferă-i lui Theano cel mai ales loc, aşa cum se cuvine unei mari preotese şi unei înalte doamne.

Ceilalţi toţi aveau locurile stabilite şi ştiau care unde să se aşeze. Apoi Maestru a continuat.

V-am chemat să vă comunic o hotărîre de mare importanţă pentru toţi. De astăzi în şapte zile mă voi căsători cu Theano. Am considerat că este de datoria mea să vă anunţ aceasta.

S-a lăsat o grea linişte. Cine ar fi crezut că Maestrul va rosti vreodată asemenea cuvinte? El, care era un împătimit al ascetismului! Apoi a mai spus.

— Vreau să ştiţi că nu fac altceva decît voia Divinităţii. Mă supun înaltei voinţe, atît eu cît şi tînăra Theano. Ce altceva sîntem oare noi decît instrumente prin care Divinitatea se manifestă? Oare vă puteţi îndoi de spusele mele? Acum doresc să cunosc părerea voastră. Dacă cineva are ceva de spus, acum este momentul să spună pentru a lămuri toate neclarităţile, dacă există.

Primul consilier, discipol-învăţător, cel care întotdeauna vorbea în numele tuturor a spus:

— Maestre, nu poate fi vorba de neîncredere în hotărîrile şi faptele tale, după cum bine ştim cu toţii că astăzi ai ieşit din templul rugăciunii după trei zile de comuniune cu Divinitatea. Încrederea noastră în înţelepciunea ta este neclintită, ştim că întotdeauna ai rostit doar adevărul, ştim şi credem că şi de data aceasta cuvintele tale au reprezentat voia Divină. Dar, de ce să nu recunosc, nu ne-am aşteptat să auzim o asemenea comunicare şi am rămas uimiţi de cele auzite. Sîntem aici pentru a îndeplini cele ce ne-am propus înainte de a ne încarna şi prin aceastea să ne ducem la realizare misiunea acestei vieţi încarnate. Facă-se voia Divinităţii.

— Vă mulţumesc pentru încredere şi mulţumesc Tatălui Ceresc pentru încrederea sădită în voi. Vă rog să mulţumiţi şi voi Divinităţii pentru răsplata care o acordă slujitorilor săi devotaţi, atunci cînd crede de cuviinţă şi cum crede de cuviinţă. Ne vom revedea peste cele şapte zile cînd va avea loc celebrarea căsătoriei anunţate, în cerc restrîns.

Discipolii au înţeles că întrevederea s-a sfîrşit şi, ridicîndu-se, s-au înclinat în faţa maestrului şi au plecat. Au mai rămas Theano şi Zamolxis. Maestrul a continuat.

— Theano, doreşti să îţi inviţi părinţii să asiste la ceremonie?

— Da, Maestre, dacă nu contravine instituţiei.

— Nu contravine. Doar bine se ştie că nu s-a mai întîmplat aşa ceva în această instituţie, dar se vede că trebuie să ne obişnuim cu ineditul.

Vei avea nevoie de binecuvîntarea lor, iar eu, la vîrsta mea, voi cere binecuvîntarea Tatălui Ceresc. Vezi, Theano, de ce a trebuit să mi te adresezi? Vezi că tu nu făceai altceva decît să execuţi ceea ce se stabilise acolo Sus? Acum Zamolxis te va conduce, vei locui pe mai departe în casa fetelor pînă la ceremonie, apoi vei avea aici locuinţa, în această clădire.

Zamolxis, prietenul nostru se va ocupa de cele necesare în vederea evenimentului, pentru că, trebuie să recunoaştem, este vorba de un eveniment.

Apoi Zamolxis a condus-o pe Theano, dar nu înainte ca aceasta să îngenuncheze în faţa Maestrului şi să îi sărute mîna, fără să spună nici măcar un cuvînt. Era prea tulburată de cele întîmplate în ziua aceea ca să mai poată comenta şi discuta cele ce o uimeau.

Stupefacţia şi stupoarea erau copleşitoare nu numai pentru Theano, ci şi pentru întregul corp de discipoli-învăţători, însă încrederea lor în Maestru era de nezdruncinat.

Timp de şapte zile s-au făcut pregătirile necesare, în cea de a şaptea zi s-a celebrat căsătoria lui Pitagora cu tînăra şi frumoasa Theano, eveniment ce i-a bulversat pe cei care trecuseră prin şcoala de iniţiere pitagoreică şi nu numai pe aceştia.

Capitolul 5

TAINA FAMILIEI

După celebrarea căsătoriei, Theano s-a mutat în clădirea principală unde i s-a pregătit un frumos şi spaţios apartament cu toate cele necesare în el. În acea clădire pînă atunci nu locuiseră decît Maestrul şi Zamolxis, deşi era imensă casa. Fiecare încăpere avea o destinaţie precisă, ca dormitoare, camere de studiu, bibliotecă sau camere astrologice şi regeneratoare etc. Iată că acum Theano ocupa, la primul nivel, cele mai luminoase camere. Odată cu încheierea ceremoniei şi a sărbătoririi evenimentului, după retragerea invitaţilor care nu au fost decît cei foarte apropiaţi celor doi, Maestru i-a cerut tinerei Theano o scurtă convorbire, o discuţie pentru a fi foarte clare între ei orice relaţii.

— Theano, doresc să avem o discuţie foarte sinceră şi să nu existe între noi ceva ce ar putea întuneca lumina acestei zile.

Iată-te Theano, soţia mea. Poate nu ai sperat aşa ceva, dar vreau să ştii că nu am făcut decît cele ce mi s-au cerut să fac şi cele ce am înţeles că trebuie să înfăptuiesc. Acum, pentru că eşti soţia mea, vreau să te rog să ai înţelegere faţă de mine şi multă răbdare. Tu ştii că eu nu sînt tînăr, aşa cum s-ar cere unui însurăţel. Eu o viaţă întreagă am slujit credinţa, religia şi Divinitatea. Te rog să mă crezi că mi-ar fi peste putinţă să mă schimb, să îmi schimb modul de viaţă şi de a gîndi aşa într-un timp record, de o săptămînă. Deci vreau să te rog să ai răbdare pînă voi reuşi să îmi schimb mai întîi mentalul şi să fiu pregătit să îndeplinesc cele ce revin unui soţ. Nu îţi cer altceva decît răbdare şi înţelegere. Doresc ca acestea să rămînă taina noastră pînă cînd va fi timpul dezvăluirii tainelor, iată ce te rog. Deci ne

vom continua viaţa cu tot programul ei aşa cum îl aveam şi înainte de eveniment, deocamdată relaţia dintre noi va fi cea dintre frate şi soră, ca maestru şi discipol. Eu îţi acord toată atenţia şi cinstea cuvenită unei soţii, dar te rog răbdare. Cînd voi considera că pot trece la îndeplinirea drepturilor de soţ, voi avea grijă să ştii aceasta.

— Maestre şi onorate înalt soţ, sînt fericită să trăiesc în preajma ta chiar toată viaţa în aceste condiţii. Nu cred că mi-aş dori mai mult decît a fi în preajma ta. Îmi ajunge pătrunderea vibraţiei tale chiar de la distanţă şi sînt fericită. Nici nu sper mai mult, îţi mulţumesc pentru cît ai binevoit să-mi oferi. Sînt fericită şi îţi mulţumesc. Eu nu vreau să fiu altceva pentru tine decît cea care se supune dorinţelor tale, indiferent care sînt acestea. Aşa am înţeles eu că trebuie să fie o soţie, să se supună întru totul soţului ei, aşa am învăţat în chiar şcoala aceasta în primii ani de studii cînd se preda despre ceea ce şi cum trebuie să fie o soţie, despre rolul soţiei şi menirea ei.

— Îţi mulţumesc Theano, acum am într-adevăr în faţa mea rodul muncii mele de o viaţă. Da, aşa se cerea fetelor care parcurgeau doar primele două trepte de inţiere din această şcoală, să fie bune soţii, să fie supuse şi iubitoare şi să-şi îndeplinească cu cinste menirea de soţii, mame şi femei integre. Încă o dată mulţumiri pentru cele afirmate şi învăţate de tine.

Pitagora a îmbrăţişat-o pe Theano şi a sărutat-o pe frunte apoi s-a retras în apartamentul său.

Viaţa celor doi nu se schimbase cu nimic în afara faptului că Theano locuia în imediata lui vecinătate şi se vedeau la mese şi comunicau mai des şi făceau uneori cîte o plimbare în parcul şcolii sau mai rar prin împrejurimi, fiind însoţiţi de Zamolxis.

Zilele se scurgeau, fiecare îşi continua munca, studiul şi obligaţiile ce-i reveneau din derularea vieţii. Theano era fericită că îl vedea pe Maestru zilnic, serveau mesele împreună cu Zamolxis şi la cîte discuţii nesperate nu participa şi ea. Abia acum înţelegea multe taine care poate altfel nu le-ar fi înţeles

niciodată. Fericirea ei din acest punct de vedere era nemărginită. Este drept că uneori ar fi dorit ca Maestrul să treacă mai repede acel timp cerut pentru acomodare dar... se mulţumea doar cu titlul de soţie şi recompensa era mult mai înaltă şi mai benefică prin pătrunderea în profunzime a unor taine esoterice care o mulţumeau şi prin care începea să întrezărească împliniri mult mai măreţe şi mai subtile decît cele dorite de o soţie care nu şi-a desăvîrşit studiile. Theano a început astfel să aprofundeze studiul esoteric şi începea să uite faptul că era soţie; era şi nu era.

Din ce în ce mai rar îi venea să se întrebe şi nu o deranja că, în fapt, nu era soţia Maestrului. Era fericită că oricînd îi putea cere ajutorul pentru elucidarea, înlăturarea neclarităţilor care se iveau în studiile ei.

*

Multe taine ale metafizicii a dezlegat cu ajutorul Maestrului, făcuse paşi uriaşi şi numai rareori îi mai cerea ajutorul. Ajunsese să poată comunica cu ghizii ei astrali şi tot ce dorea să cunoască i se revela, dacă avea voie să ştie. Multe taine şi fenomene a înţeles, se simţea atît de fericită şi recunoscătoare Maestrului pentru cele ce ajunsese să parcurgă încît nu mai avea nevoie de nimic. În acest fel se scurseseră primele şase luni ale vieţii ei de soţie. Mulţumirea ei faţă de Maestru s-a transformat în recunoştinţă şi cu timpul a început să i se transforme flacăra iubirii în flacăra recunoştinţei şi manifesta faţă de Maestru o iubire caldă, calmă şi plină de înţelepciune şi puritate.

Cînd îl însoţea în plimbările lor, nu mai simţea acea flacără mistuitoare, ci o iubire şi o afecţiune filială şi pură. Începuse să se gîndească cu groază la ceea ce însemnau îndatoririle soţului faţă de soţie. Acum ar fi vrut ca soţul şi Maestrul ei să nu dorească să-şi impună acele drepturi asupra ei, deşi îl iubea dar iubirea ei era de altă natură şi abia acum şi-o explica ei înseşi. Îl iubea pe Maestru, îl venera chiar, dar acum era conştientă că nu era acea iubire prin care să se ofere lui ca femeie, ci era iubirea pură închinată Maestrului şi nu omului. Se întreba nedumerită

de cîte feluri o fi iubirea şi de ce nu a fost capabilă să înţeleagă de la început că iubirea ei pentru Maestru nu era iubirea pe care o simte o femeie pentru soţ, ci de o cu totul altă natură.

Frămîntată de asemenea gînduri care nu-i mai dădeau pace în suflet, într-una din seri i-a solicitat Maestrului o discuţie, o întrevedere.

— Maestre, acum doresc să mă adresez Maestrului şi nu soţului meu.

Iată-mă, Maestre, din nou îngenunchiată la picioarele tale şi rugîndu-te să mă ajuţi să pot să-mi explic cele ce mă nedumiresc. Eu nu mai pot pricepe unele stări şi am mare nevoie de ajutor.

— Theano, sînt aici pentru a te ajuta şi pentru a ne ajuta reciproc.

— Maestre, cred că nu te poţi îndoi de iubirea şi veneraţia ce ţi-o port, dar nu mai ştiu ce să cred despre cele ce se întîmplă cu mine.

Încep să cred că sînt instrumentul unor entităţi farsoare. Ştiu cît te-am iubit şi cît de mult te iubesc, dar deşi îţi sînt soţie în faţa lumii, iată Maestre că nu mai doresc să-ţi fiu soţie în fapt. Poate dacă aceasta s-ar fi întîmplat atunci imediat ar fi fost altfel, dar acum nu mai doresc, deşi îţi port vie şi pură iubire. Îmi este ruşine să spun acestea, însă consider că aşa se cuvine să îmi deschid inima în faţa celui ce m-a onorat cu înaltul grad de soţie. Ştiu că sentimentul ce ţi-l port este profund şi pur şi nu doresc să ascund cele ce simt. Nu pot şti ce voi simţi în viitor, dar acum aşa simt: că trebuie să rămîn pe mai departe aşa cum sînt, şi aş dori ca cele spuse să nu te îndurereze, ci să poţi înţelege că în inima mea nimeni nu ocupă un loc mai înalt decît tine, deşi nu doresc să-ţi fiu soţie în fapt. Acum, Maestre, aştept sentinţa şi lovitura de graţie ce ştiu că mi se cuvin.

— Theano, copilă, eu îţi mulţumesc pentru încrederea ce mi-ai dovedit-o prin cele destăinuite acum. De ce să nu recunosc că am aşteptat să-mi spui toate acestea, nu eram străin de sentimentele tale pure încă de atunci, de la prima noastră convorbire, cea de dinaintea căsătoriei noastre.

Eu am avut răbdare ca tu să-ţi elucidezi ţie însăţi sentimentele ce le ai faţă de mine şi apoi să mi le spui, şi iată că timpul le-a rezolvat şi de această dată. Dacă voia Divinităţii a fost ca lumea să ne creadă soţ şi soţie şi tot voia Divinităţii a fost ca noi să nu fim soţ şi soţie în fapt, ce ne pasă nouă de lume?

În faţa lumii vom rămîne aşa cum ne ştie ea, iar noi care ştim mai multe şi putem mai multe, vom respecta voia Divinităţii. Să ştii, Theano, că noi nu sîntem decît instrumentele manifestării voii Divine, atît. Deci facă-se voia cerului prin noi. Acum află că nu doresc să intru în drepturile şi îndatoririle de soţ. Doresc aceasta mai puţin ca tine, deşi şi eu te iubesc, dar să nu confundăm iubirea inimii cu descătuşarea şi epuizarea fizică. Mă bucur că ai ajuns să cunoşti acest înalt grad de a iubi, care nu are nimic comun cu satisfacţia fizică, cu care mulţi, chiar foarte mulţi, îl confundă.

Cei neiniţiaţi, cînd simt iubire pentru cineva, încearcă să şi-o manifeste prin Muladhara-chakra, iar iniţiaţii prin Anahata-chakra. Vezi diferenţa dintre cele două categorii de oameni? Vezi ce distanţă trebuie să parcurgă cei care sînt la nivelul Muladharei? Bineînţeles, nu sînt de condamnat nici unii, nici alţii, pentru că viaţa trebuie să-şi urmeze cursul. Toate sînt hotărîte acolo SUS, şi noi am participat la programul acestor destine care le urmăm, dar, spre regretul nostru, cînd am îmbrăcat haina de carne am uitat tot ce ne-am propus şi pentru ce ne aflăm aici.

Cei care, prin spiritualizare şi cunoaştere, ajung să-şi reamintească, sînt cei aleşi, cei fericiţi, şi acelora nu le mai poate cauza nimic din cele din plan terestru, pentru că ei ştiu că aici e doar scena cu piesa în care au primit să joace acest rol, pentru a cunoaşte o experienţă anume. Dar, vai, cîţi nu mai ştiu că aceasta este doar scena şi că adevărul se află dincolo, după ce pleacă de pe scenă. Cei care reuşesc să cunoască aceasta nu se

mai lasă furaţi şi impresionaţi de tragedia piesei şi privesc cu detaşare desfăşurarea evenimentelor pe scenă. Iată, Theano, tu în piesa aceasta în care ne aflăm noi aici şi acum, trebuie să joci rolul soţiei.

Eu te rog să ai bunăvoinţa să joci acest rol cu toată răspunderea şi cu tot talentul tău disponibil pentru această piesă de teatru care se manifestă acum pe scena terestră. Nu este singura noastră manifestare artistică, ci doar una din miile de piese jucate şi din cele pe care urmează să le jucăm, poate, pe alte scene, în altă parte, prin turneele noastre de sub soare. Doar bine se ştie că cei mai buni artişti-actori sînt invitaţi pe scene mai înalte unde se desfăşoară piese mult mai subtile şi de mai înaltă ţinută. Deci, Theano, iată piesa noastră actuală.

Eu mă aflu aici, ca şi tine, să-mi interpretez rolul primit, deci pentru toţi spectatorii sînt soţul tău; aceasta nu înseamnă că trebuie să fiu soţul tău în fapt. Deci, fără nici o grijă, vom respecta aparenţele, pentru a nu compromite munca regizorului şi ne vom urma calea, scenă cu scenă, secvenţă cu secvenţă şi etapă cu etapă. Îţi mulţumesc pentru că ai ajuns la cunoaşterea necesară pentru a putea fi sinceră cu tine însăţi şi totodată cu cei din jurul tău. Iată marele merit pentru care sînt mîndru că eşti discipolul meu şi... soţia mea în această frumoasă piesă de teatru. Pentru toate acestea trebuie să mulţumim mai întîi Tatălui Ceresc.

Ce vreau să mai reţii, Theano, este că, venind aici pentru a ne juca rolurile pregătite acolo sus, avem de trecut multe examene, nu se poate ca cineva să apară pe scenă în rol principal fără a trece prin examenele necesare deţinerii unor roluri importante. Deci şi eu, şi tu, şi fiecare la rîndul său, are de trecut acele examene. Theano, examenele noi ni le dăm, nu altcineva, iată eu te-am ales pe tine ca probă maximă a examenului meu. Acum mă bucur nespus că am reuşit să trec examenul şi piesa actuală.

Poate acum nu înţelegi în totalitate ceea ce spun, dar va veni o vreme cînd vei înţelege şi vei şti cu mare claritate ce am vrut să spun acum. Doresc ca şi tu la rîndul tău să treci cu maximum

de punctaj examenul echivalent acestui examen trecut de mine cu ajutorul tău. Este bine să ştii, Theano, că nimic nu se poate obţine fără efort şi fără sacrificiu. Pentru fiecare pas obţinut în ascensiunea realizării noastre va trebui să dăm ceva, să oferim ceva nevăzutului, nu există înaintare fără obstacol. Depinde de noi cît sîntem dispuşi să muncim pentru a trece barierele care ne stau în cale, depinde de fiecare cît este dispus să sacrifice pentru a merge mai departe. Cei care nu mai vor să lupte, să ofere ceva, se opresc. Obosiţi, se opresc şi apoi bat pasul pe loc nemaiînaintînd spre alte cunoaşteri şi împliniri.

Deci nu uita că aici eşti doar un personaj într-o piesă de teatru şi că eşti într-un anumit rol ales de tine datorită pregătirii şi muncii tale. Eu îţi ofer pe mai departe afecţiunea şi înţelegerea mea, a unui soţ şi a unui Maestru care doreşte ca tu să nu te poticneşti din drum pentru a înainta spre locul unde se află cu adevărat recompensa muncii tale. Deci, tînăra mea soţie, nici un nor nu trebuie să umbrească lumina care răzbate cu atîta strălucire prin ochii tăi, lumina care vine de dincolo de rol şi scenă. Îţi urez să-ţi îndeplineşti cu mare cinste misiunea pentru care eşti aici. Îţi ofer ajutorul şi afecţiunea mea şi iubirea mea pură şi necondiţionată.

— Maestre, aceste cuvinte pline de înţelepciune vor rămîne în sufletul şi în inima mea pentru totdeauna.

Nu îndrăznesc să spun că am înţeles, că am pătruns cu înţelegerea mea tot tîlcul spuselor tale, dar mă voi strădui să le pătrund şi să înţeleg ceea ce trebuie.

— Theano, vei înţelege totul atunci cînd vor fi împlinite cele ce ai parcurs în revelaţia avută în ziua ieşirii mele din templu, cînd aşteptai un răspuns, o hotărîre din partea mea; atunci le vei fi priceput în totalitate. Pînă atunci, mai ai de făcut mulţi paşi şi de jucat în multe piese diferite roluri, fără parcurgerea cărora nu poţi pricepe spusele mele. Atunci vei pricepe, cînd vei fi parcurs toate etapele pregătitoare pentru a avea posibilitatea pătrunderii

tainelor. Calea îţi este deschisă şi luminoasă, depinde de tine cît vei dori să străbaţi acum şi cît în... piesele următoare.

— Maestre, te rog ajută-mă să nu mă îndepărtez de lumină. Ştiu că numai prin ajutorul tău pot înainta spre sferele înalte, poate inconştient am dorit să fiu în preajma ta tocmai pentru a-mi desăvîrşi, sau, mai bine zis, pentru a-mi întregi cunoaşterea; şi, vai mie, neştiutoarea, am confundat acel sentiment şi foc mistuitor al dorinţei de cunoaştere cu ceva pămîntesc şi impur, pentru care acum mă ruşinez că nu am priceput, nu am putut face o diferenţă între o iubire pură, o veneraţie şi o iubire impură.

— Nu te mai învinovăţi, toate s-au întîmplat aşa cum au fost prevăzute şi programate de sus. Deci, fruntea sus şi multă muncă în continuare, fără muncă şi sacrificiu nu se poate înainta. Nimic nu se dă şi nu se oferă cuiva fără ca acesta mai înainte să ceară, să ofere, să sacrifice ceva, ca apoi să primească. Cînd vei fi înţeles, şi cînd va fi timpul, vei pune în aplicare lecţia aceasta.

— Maestre, dă-mi voie să-ţi mulţumesc şi să-ţi sărut mîna în semn de recunoştinţă pentru cele ce mi-ai oferit.

Theano i-a sărutat mîna Maestrului, apoi s-a retras în camera ei pentru a încerca să pătrundă şi să priceapă cele spuse de Maestru.

CAPITOLUL 6

ÎNFLORIRE

Viaţa îşi urma cursul în condiţiile cunoscute. Zilele se scurgeau, studiile se înteţeau mai ales pentru tînăra Theano, totul parcă se precipita şi se condensa, chiar şi pătrunderea în anumite taine esoterice i se părea că are un anume scop şi rost şi încerca să acumuleze cît mai multă cunoaştere şi înţelegere atît în studiul esoteric, cît şi faţă de tot ceea ce o înconjura.

După multe ore de studiu şi meditaţii urma cîte o plimbare în mijlocul naturii. Din ce în ce mai des, Maestrul îl ruga pe Zamolxis să o însoţească pe Theano în plimbările sale, întrucît el nu întotdeauna era dispus la asemenea deplasări obositoare. Prefera să rămînă să mediteze şi să aprofundeze cele ştiute şi să cunoască alte şi alte taine care îl împresurau parcă din toate părţile. Dar cum nimic nu este niciodată întîmplător, iată că nici plimbările celor doi tineri nu erau gratuite. Cu timpul, între ei s-a născut o prietenie şi o înţelegere reciprocă, parcă nici nu mai aveau nevoie de cuvinte, de multe ori ştiau ce urma să spună celălalt. Îşi cunoşteau, îşi înţelegeau gîndurile, iar cuvintele deveneau de prisos. Îşi împărtăşeau din cele ştiute şi studiate, puneau în practică metodele esoterice prin care îşi aprofundau cunoaşterile. Astfel au stabilit ore de comunicări telepatice, pentru început, apoi efectuau călătorii astrale aflîndu-se în locuri diferite, ca apoi întîlnindu-se să-şi confirme sau infirme reuşitele. Desigur că la început nu toate aceste experienţe şi experimentări s-au soldat cu nota maximă de reuşită, dar cu timpul reuşitele se ţineau lanţ şi bucuria celor doi nu mai cunoştea margini. Uneori, în serile sale disponibile, Maestrul le asculta cu atenţie

şi bucurie expunerile şi se bucura alături de ei de cele ce i le aduceau la cunoştinţă. Dar după retragerea celor doi tineri Maestrul rămînea dus pe gînduri şi totuşi parcă o undă de întristare îi umbrea chipul destins, plin de bunătate. Oare ce îl întrista pe Maestru? Ce ştia el şi cei doi încă nu percepeau şi nu întrezăreau. Dar să lăsăm ca totul să se desfăşoare aşa cum este prestabilit şi programat de acolo unde se trasează destinele.

Iată că, uşor şi pe nesimţite, prietenia colegială a celor doi, Theano şi Zamolxis, îşi schimba cursul. Cu cît erau mai încrezători în curăţia lor, cu atît parcă ceva din exteriorul fiinţelor lor, şi totodată din interiorul profund al eurilor lor, îi atrăgea şi îi apropia fără să ţină cont de voinţa lor. Nici unul dintre ei nu dorea să depăşească o anumită limită a prieteniei lor, dar destinul lucra şi îşi desăvîrşea opera. Pentru început, doreau să se vadă cît mai des. Apoi să fie cît mai mult timp împreună ca apoi să-şi dea seama că de fapt între ei se născuse — vai, da! — se născuse o iubire. Iată că Theano, cea fericită, a ajuns cea mai nefericită fiinţă de pe pămînt şi din univers, aşa îşi zicea ea în sinea ei. Tot ceea ce simţise în urmă cu un an pentru Maestru, acum se transferase asupra lui Zamolxis.

Dacă atunci a îndrăznit să mărturisească Maestrului sentimentele ei curate, acum nici nu se gîndea să le destăinuie. Prefera să sufere şi să aştepte să se transforme şi acum în ceva nevinovat şi pur.

Nu acelaşi gînd îl străbătea pe Zamolxis, traco-getul, obişnuit a lua taurul de coarne. El a dorit să aibă o discuţie cu Theano în această privinţă. Astfel că, într-una din zile, în lungile lor plimbări, a adus vorba despre cele ce dorea să clarifice, aşa cum înţelegea el, bărbăteşte şi cinstit.

— Theano, vreau ca astăzi, în timpul acestei plimbări, să discutăm ceva ce ne priveşte pe amîndoi. Nu are rost să ne tot ascundem sentimentele unul faţă de celălalt. Noi ştim foarte bine, amîndoi, că ceea ce simţim nu poate fi ascuns. Oare crezi că este cinstit, în primul rînd faţă de noi, să ne ascundem

sentimentele? Apoi consider că este necinstit chiar faţă de Maestru. Nu avem voie să purtăm în noi o taină atît de curată fără să o aducem la cunoştinţă Maestrului. Nu poţi spune că nu este adevărat. Ştiu şi ştim ce simţim unul pentru celălalt, aşa că nu văd ce rost ar avea să nu recunoaştem şi să nu încercăm să salvăm situaţia în mod onorabil. Aştept să cunosc acum părerea ta.

— Zamolxis, nu pot să te învinovăţesc de nimic. Tot ceea ce ai spus este adevărat. Ştiu, ştim că între noi este ceva cu mult mai mult decît o prietenie colegială deşi, sincer o spun, nu am dorit să fie mai mult decît atît.

Însă ceea ce mă îndurerează este faptul că tocmai mie mi s-a întîmplat aceasta. Mie, care am hotărît să nu mă las robită de asemenea sentimente. Eu am dorit să fiu pentru totdeauna stăpîna trupului şi a sufletului meu. Aceasta mă... necăjeşte acum, presentimentul că ceva din afara voinţei mele lucrează la zădărnicirea celor hotărîte de mine.

Lupt împotriva a ceea ce vine din afara voinţei mele şi voi lupta şi în continuare pentru a-mi dovedi mie, în primul rînd, că pot să supun spiritului şi trupul, şi sufletul. Doresc aceasta şi o voi înfăptui.

— Theano, te-ai întrebat vreodată dacă aceasta este şi voinţa Divinităţii? Oare ai uitat că noi nu sîntem decît... marionetele celor din astral? Întreabă-te mai întîi dacă, prin ceea ce ţi-ai propus, faci voia Divinităţii. Eu te rog să mai cugeţi la aceasta şi pune întrebarea acolo de unde va veni răspunsul cel în acord cu voia Divină.

Nu trebuie să uităm că noi sîntem aici pentru a împlini cele ce s-au hotărît acolo de unde am venit şi noi. Te rog, meditează asupra celor spuse de mine. Ştiu că treci prin momente de grea cumpănă, dar nu uita că avem pe cineva în apropierea noastră care ne poate ajuta. Eu, deşi îi datorez viaţa Maestrului, nu voi pregeta să-l consult în legătură cu această spinoasă problemă. De ce? Tocmai pentru că, trăind alături de el, am ajuns să-l cunosc mai bine decît tine şi am ajuns, datorită bunăvoinţei sale, să

pătrund multe taine care ţie îţi scapă, deşi ai parcurs cele trei trepte de pregătire iniţiatică şi te afli în pragul ultimului examen a celei de-a patra trepte de pregătire spirituală din această şcoală.

Şi se pare că examenul tău nu este numai în ceea ce priveşte absolvirea celei de-a patra treapte, dar despre aceasta...

— Zamolxis, este adevărat că nu îl cunosc pe Maestru în măsura în care îl cunoşti tu, dar nu uita că eu nu sînt pentru el ceea ce eşti tu, ci cu totul altceva. Te rog să mă crezi că m-am gîndit mult şi cum să procedez pentru a fi împăcată conştiinţa mea, şi cum să nu-l supăr pe cel pe care îl venerez, îl respect şi care s-a dovedit pentru mine atît de înţelegător şi de neegalat.

— Theano, tu vei proceda cum vei crede de cuviinţă, dar părerea mea este că Maestrul ştie în privinţa noastră mult mai mult decît ştim noi.

Deci nu văd de ce să nu discutăm chiar în trei cele ce ne preocupă.

Dar, aşa cum de altfel spune Maestrul, toate la vremea lor.

A mai trecut un timp în care cei doi nu au mai abordat acest subiect spinos, deşi erau dominaţi de... sentiment. Maestrul încuraja prietenia lor. Nu părea să îl deranjeze deloc. Viaţa îşi urma cursul său obişnuit, ghemul destinului se depăna după legi bine stabilite, dar nu oricine avea posibilitatea să pătrundă în tainele viitorului.

Capitolul 7

DESTĂINUIREA

După cîteva luni de la discuţia dintre cei doi, Zamolxis, care acum era convins că şi în sufletul tinerei Theano înflorise deplin acea spinoasă floare a iubirii, nu mai dorea să tărăgăneze lucrurile. Ştia bine că nimic nu este întîmplător şi dorea să clarifice cele necesare pentru ca destinele să-şi urmeze cursul. În vederea derulării acestui curs solicitase Maestrului o întrevedere în particular. Bineînţeles că Maestrul nu era surprins, ci chiar aştepta deznodămîntul. Iată-i, dar, faţă în faţă, Maestru-discipol, stăpîn-sclav, soţ şi...

— Maestre, mă aflu în faţa ta pentru că am mare nevoie de ajutor. Niciodată nu am avut atîta nevoie să fiu ajutat şi înţeles ca acum. Tocmai încrederea deplină respectul ce vi-l port m-au determinat să mă înfăţişez înaintea Maestrului şi stăpînului meu cu cele ce urmează.

S-a lăsat o tăcere. Maestrul, cunoscînd urmarea, nu a lăsat să planeze asupra discipolului greutatea destăinuirii şi i-a zis:

— Zamolxis, nu te afli în faţa stăpînului şi nici a maestrului, te afli în faţa prietenului, a celui care a împărţit cu tine timp de mai bine de douăzeci de ani atît arşiţa şi lumina soarelui, cît şi răcoarea şi întunecimea nopţii. Acum sînt prietenul căruia îi vei vorbi. Te ascult şi te înţeleg înainte chiar să rosteşti cele ce te-ai hotărît să-mi aduci la cunoştinţă.

— Maestre, prietene, de la tine am învăţat să fiu cinstit, bun şi îngăduitor cu cei din jurul meu. De la tine am învăţat multe din tainele care altfel mi-ar fi rămas veşnic necunoscute. Pentru toate acestea şi pentru multe altele, acum vreau să fiu cinstit şi

să nu ascund nimic binefăcătorului meu din cele ce brăzdează sufletul meu.

Maestre, chiar dacă ar fi să pierd în ochiii tăi înaltul titlu de prieten, eu totuşi îţi voi spune acestea. Eu, servul tău, o iubesc pe Theano, soţia ta. Ceea ce este mai grav şi mai de neînţeles este faptul că şi ea mă iubeşte. Sentimentele noastre, deşi se află sub control absolut, totuşi nu vreau să fie tăinuite în faţa ta: în ochii tăi trebuie să fiu cel care sînt cu adevărat. Iată motivul pentru care mă aflu în faţa ta îngenunchiat acum. Maestre, nu doresc nimic, ci doar atît am vrut, să ştii. Sînt stăpîn pe trupul meu şi nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea.

— Fiule, prietene, nu te învinovăţi cu nimic. Toate sînt de mult stabilite. Îţi mai aminteşti cînd am ieşit din templu după cele trei zile de autoclaustrare? Îţi aminteşti, ei, prietene, de atunci ştiam cele ce tu acum mi le-ai... reamintit. Ce ţi-am spus eu atunci?

Iată crucea pe care trebuie să o ducem împreună, aceasta este, iar drumul este lung şi deloc uşor. Dar vom încerca să ducem greul şi să ne îndeplinim cele ce avem de îndeplinit.

— Dar, Maestre, ştii că am dus o viaţă de ascet, şi la fel şi Theano, şi-a propus să rămînă în curăţie. Atunci ce se întîmplă cu noi?

— Prietene, cum vreţi voi să oferiţi ceva ce încă nici nu ştiţi cum arată? Ca să oferi ceva, mai întîi trebuie să ai, să cunoşti taina, scînteia vie a ceea ce oferi. Cei care nu au ştiut ce oferă, au oferit fără să cunoască taina în profunzime, oferta lor este fără greutate şi cîntăreşte puţin în balanţa ofrandei. Cînd cel care oferă ceva cunoaşte în profunzime subtilitatea ofrandei, atunci este cu adevărat înfăptuită ofranda. Deci, dacă ţi-ai propus să oferi ceva fără egal, atunci înclină-te în faţa sorţii şi urmează-ţi drumul, pentru că nimic nu se întîmplă fără ca mai întîi să fi fost pregătit şi stabilit în sfere înalte. Zamolxis, prietene, destinul tău este mare şi de profunzime, tu nu faci decît să împlineşti cele ce fac voia destinului.

În faţa destinului nu putem să ne opunem, căci oricum nu avem sorţi de izbîndă, firul trebuie să fie depănat pînă la capăt.

Deci acum a sosit timpul să faci dovada bărbăţiei neamului tău, nu în zadar ai venit aici din inima munţilor; oare nu destinul te-a adus aici? Oare nu eşti tu cel prin care primesc ajutor şi nu sînt eu cel prin care tu primeşti ajutor? Iată două din instrumentele prin care Divinitatea lucrează în opera Sa fără egal. Aşa că fără autoînvinovăţiri şi fără complexe, că nu sîntem altceva decît particulele de viaţă prin care Viaţa se manifestă. Şi aceasta se manifestă după nişte reguli şi legi pe care noi, din interiorul hainei noastre de carne, nu întotdeauna avem posibilitatea să le pricepem. Fii liniştit şi ai răbdare, căci toate sînt hotărîte şi nu se vor întîmpla decît aşa cum trebuie. Referitor la Theano, nici o vorbă în plus, să o lăsăm să decidă ea cînd va dori să se schimbe ceva în viaţa ei. De fapt, greul cel mai greu ei îi revine, ea şi-a dorit aceasta şi acum nu poate decît să îşi urmeze cele ce şi-a propus şi a primit să înfăptuiască acum şi aici. Deci, răbdare, prietene, şi tăcere.

Acestea fiind spuse, Zamolxis a înţeles că Maestrul a dorit să rămînă singur şi s-a retras. Mult a mai meditat la spusele Maestrului, şi a respectat întocmai îndemnul său.

Theano nu a ştiut nimic despre discuţia lui Zamolxis cu Pitagora. Se frămînta, se zbătea între cele ce simţea şi între cele ce ar fi dorit să fie. Regreta liniştea dinaintea acestei furtuni sufleteşti. Uneori îl învinuia pe Maestru că numai din cauza lui s-a întîmplat aceasta. Apoi venea rîndul ei la autoînvinovăţire; şi astfel îi devenise viaţa un chin, un iad adevărat. Cînd a ajuns să nu mai suporte situaţia, atunci s-a înfăţişat Maestrului pentru a-i cere încă o dată ajutor, numai că acum nu ştia nici ea ce să-i ceară, dar simţea că totuşi de la el îi vine salvarea. Iat-o în faţa Maestrului, îngenunchiată ca în urmă cu aproape doi ani de zile.

— Maestre, iată-mă la picioarele tale, iată un suflet greu încercat care vine să te roage să îl ajuţi. Dar acum nu mai ştiu

ce anume să-ţi cer. Nu de mine depinde modul în care voi fi ajutată, ci de tine.

Eu doar atît ştiu: că sînt pusă în cea mai penibilă conjunctură în care ar putea fi cineva care se bucură de lumina unui Maestru, aşa cum m-am bucurat eu în ultimii doi ani.

Simt că sînt din nou în... „atenţia" unor entităţi farsoare care cred că şi-au propus să îşi bată joc de mine. Spun aceasta deoarece după hotărîrea mea de a duce o viaţă ascetică, iată că, fără să vreau, fără să doresc, mă simt, sînt... da, de fapt sînt îndrăgostită, aşa, ca şi cea mai vulnerabilă şcolăriţă, de... Zamolxis. De ce? Cum este posibil ca, înafara voinţei mele, să mi se întîmple aşa ceva? Sînt revoltată profund şi mi-e ruşine ca tocmai mie să mi se întîmple una ca aceasta.

De fapt, Maestre, ce se întîmplă cu mine şi în jurul meu? Cine se ocupă de asemenea farse ciudate şi nedorite? Unde este liniştea mea? Cine şi de ce m-a lăsat fără ea?

— Linişteşte-te, copilă, nu este vorba de nici o farsă, ci de un destin la care şi pentru care te afli acum aici. La programarea acestui destin ai contribuit şi tu şi, mai mult decît atît, chiar ţi-ai dat acordul înainte să te încarnezi. Tu ţi-ai acceptat soarta aceasta pentru a face paşi evolutivi. Nu ai altceva în viaţă decît ceea ce ţi-a lipsit din experienţele încarnărilor anterioare şi trebuia să vii să treci şi aceste probe. Tu ai dorit aceasta, pentru a face un salt acolo unde te vei duce după dezbrăcarea acestei haine de carne. Deci nu te mai perpeli, că tot degeaba. Calea ţi-e trasată, ţi-ai dat acordul pentru aceasta, aşa că acum este tardiv să doreşti altceva. Mai bine linişteşte-te şi vom face o călătorie în astral şi vei citi din documentul Akasik ceea ce acum te nemulţumeşte. Vei vedea că tu ai dorit să parcurgi un anumit drum pentru a culege roadele acolo sus. Vom parcurge împreună calea astrală şi te vei convinge, dar vei vedea doar atît cît trebuie, şi nu mai mult, pentru ca toate să decurgă normal, după cum au fost stabilite.

Maestrul şi Theano au făcut cele necesare îndeplinirii unei asemenea călătorii, unde Theano s-a lămurit asupra celor spuse de Maestru. Călătoria a durat puţin în timp terestru, o jumătate de oră, dar în timp astral — mult mai mult, căci timpul astral nu corespunde timpului terestru. După cele văzute şi înţelese acolo, prin acea dedublare, la întoarcere Theano a spus:

— Maestre, te rog să mă ierţi că am fost atît de pornită împotriva... împotriva cui, de fapt? Dar acum ştiu şi am înţeles cele ce am făcut şi mă supun destinului şi sorţii, a sorţii hotărîte acolo, sus, şi aprobate de mine, acum am înţeles că de fapt eu mi-am dat acordul pentru cele ce am venit să înfăptuiesc acum în această viaţă. Încă odată, Maestre, îţi mulţumesc pentru ajutor şi rămîne ca timpul şi îngerii să ne fie favorabili.

Zilele se scurgeau, toate îşi urmau cursul firesc, dar tot la fel şi fiorul care pusese stăpînire pe inimile celor doi îşi amplifica de la o zi la alta intensitatea. Cînd Maestrul a crezut de cuviinţă că este vremea potrivită, i-a chemat pe cei doi şi le-a spus:

— Acum vă găsesc pregătiţi să luaţi cunoştinţă de cele ce trebuie. Voi sînteţi sortiţi să aduceţi pe lume trei copii. Cu alte cuvinte, prin voi trei spirite trebuie să se încarneze pentru a-şi urma şi ele destinele. Pentru a vă putea îndeplini această îndatorire, voi amîndoi aţi avut nevoie de mine, de sprijinul meu. V-am promis ajutorul acolo Sus şi iată că acum îmi respect promisiunea. De acum, voi sînteţi soţ şi soţie, am primit pentru voi această dezlegare şi v-o aduc la cunoştinţă, dar... iată că există un „dar": în faţa tuturor, tu, Theano, vei fi soţia mea, dar în fapt vei fi soţia lui Zamolxis. Eu vă leg din ordin Divin şi vă declar soţi, în faţa Divinităţii. Nimeni nu trebuie să cunoască această taină în afară de noi, deci mare atenţie. Acesta mi-a fost obligaţia faţă de voi. Acum vom convieţui tot la fel în această casă, însă voi vă veţi petrece viaţa de familie împreună şi în taină.

Tu, Theano, îi vei fi soţie supusă şi îi vei oferi ceea ce mie nu mi s-a permis să am. Iată de ce a trebuit să vii aici şi să te cultivi în ştiinţa esoterică. Oare cum ar fi fost posibil ca o tînără

fată de neam ales să devină altfel soţia unui om... deşi iniţiat, totuşi în faţa societăţii în care trăim — un sclav, deşi i-am acordat de mult actul de libertate. Iată de ce a trebuit să vă aflaţi în apropierea mea atîta timp. Iată că zeii ştiu să răsplătească altfel decît oamenii.

Acum primiţi-vă răsplata curăţiei voastre şi a fidelităţii voastre faţă de mine. Consideraţi-mă părintele vostru. Sînt, de altfel, părintele vostru spiritual. Toate acestea vor rămîne taine pentru toată lumea, pînă se va împlini ceea ce tu, Theano, ai văzut în acea revelaţie din clipa ieşirii mele din templu. Abia atunci va fi vremea destăinuirilor acestor taine. Dar pînă atunci tu mai ai multe de învăţat în această şcoală terestră. Cînd se vor împlini cele tăinuite acum, tu, Theano, îţi vei fi parcurs în totalitate pregătirea în plan terestru şi atunci înainte de plecarea ta de aici vei dezvălui tainele ce ţi s-au încredinţat de-a lungul vremilor, a pregătirilor tale în spaţiul acesta. Cu descifrarea şi dezvăluirea tainelor pe care le deţii în documentul Akaşic, îţi închei şi îndeplineşti misiunea terestriană. Dar, pînă atunci, tăcere.

Zamolxis, tu, în mare parte îţi cunoşti misiunea, însă în totalitate încă nu ţi-o ştii nici tu, pentru că nu este bine să ştii totul, ci trebuie să parcurgi ca un începător şi ca un necunoscător cele ce le ai de îndeplinit. Nu întotdeauna este bine ca încarnatul să-şi cunoască în întregime misiunea, pentru a nu se lăsa influenţat de cele ce le cunoaşte anticipat. Ştiu că tu ai făcut multe investigaţii pentru a pătrunde tainele în profunzime, dar eu, care cunoşteam mai dinainte cele ce le vei întîmpina, am avut grijă să cunoşti doar ceea ce îţi este benefic. Va veni o vreme cînd şi tu vei şti tot ce vei dori şi chiar şi ce nu vei dori, dar acea vreme este tot atunci cînd va fi şi vremea descifrării şi dezvăluirii tainelor de către Theano. Atunci va fi cineva în preajma voastră care va purta un prenume foarte asemănător cu cel de Theano. Atunci vă veţi întîlni în cu totul altă conjunctură şi vă veţi recunoaşte ulterior şi vă veţi reaminti de cele parcurse de voi acum. Toate aşa cum sînt prevăzute şi hotărîte. Urmaţi-vă

destinele, sînteţi şi acum şi veţi fi şi atunci în traiectoria luminii, bucuraţi-vă de aceasta şi nimic să nu întunece calea voastră de lumină. Noi trei am fost în acelaşi timp şi spaţiu împreună şi nici acum nu sîntem pentru ultima oară. Şi atunci cînd va fi ora adevărului ne vom întîlni şi vom conlucra. Ne vom recunoaşte, fiţi pe pace, şi va trebui şi atunci să conlucrăm pentru a absolvi ultimul nostru examen care îl vom pregăti împreună în şcoala terestră.

Capitolul 8

ÎMPLINIRE

Din dezlănţuirea sentimentelor celor doi s-au născut cei trei copii: doi băieţi numiţi Arimneste şi Telauges şi o fiică numită Damo. În faţa tuturor, aceşti copii treceau drept copiii lui Pitagora, şi această familie era admirată de toţi cei ce îi cunoşteau şi îi respectau învăţătura Maestrului. Copiii au fost de mici educaţi şi familiarizaţi cu ştiinţa esoterică, iar cunoaşterile Maestrului nu au încetat să-şi facă loc în sufletele şi în mentalul lor.

Pentru cei doi şi, de fapt pentru toţi trei, Pitagora, Zamolxis şi Theano, zilele îşi urmau cursul şi fiecare avea motive de bucurii împliniri şi de... strîngeri de inimă. Cît timp copiii erau mici, era uşor de a ascunde tainele ivirii lor; dar iată că fiul cel mai mare împlinise şapte ani şi devenea din ce în ce mai atent la ceea ce se întîmpla în jurul lui. Parcă o nelinişte se strecura în sufletul mamei şi aceasta creştea vertiginos, însă neliniştea ei nu era ceea ce ea credea, adică tăinuirea în faţa copiilor a dragostei ei pentru Zamolxe, ci cu totul altceva, ce încă nu îşi arătase întreaga dimensiune a... prăpastiei.

Zamolxis, şi el, parcă presimţea ceva, fără însă a-şi face gînduri negre, deoarece ştia că întotdeauna a avut un real ajutor în Maestru, iar acum îi venea să lase toate spre rezolvare, de asemenea, Maestrului. Totuşi, acum nu se mai putea: acum el era cel chemat să rezolve sau să înlăture dilema în care se afla. Ştia, de cînd îşi începuse studiile pe lîngă Maestru şi din bunăvoinţa acestuia, că El va trebui să-şi ajute neamul să îl îndrume pe calea evoluţiei spirituale. Înainte să se ivească Theano în viaţa lui, de

multe ori se gîndise să ceară Maestrului încuviinţarea de a se întoarce în patria sa pentru a pune bazele unei şcoli iniţiatice. Odată cu apariţia Theanei în viaţa lui, acest gînd îl cam lăsase uitat. Acum iată că se ivise ba chiar era chiar ceva mai mult decît un gînd era o dorinţă de... îndepărtare de acele locuri şi îşi dădea bine seama că se apropie împlinirea destinului său.

În acest sens a început să facă investigaţii esoterice şi a înţeles că sosise ora, sosise clipa în care el trebuia să se întoarcă acolo de unde, cu treizeci şi cinci de ani în urmă, pornise în lume cu focul cunoaşterii aprins. Iată că acum, cînd îşi dorea cel mai puţin să se întoarcă la ai săi, acum ştia şi înţelegea că trebuie. Pentru el se ivise cu adevărat cea mai profundă şi de nerezolvat ecuaţie. Nimic nu mai putea fi amînat, parcă cineva îi număra zilele şi le însemna pe un răboj şi cele care îl despărţeau de neamul său erau însemnate cu roşu, să se vadă de la mari distanţe şi să se ştie că erau nepermise în faţa Divinităţii. Astfel nu îşi mai afla locul, un dor nebun îl chema spre neamul vitejilor traci şi o datorie îl ţintuia pe loc. Fiind în această stare de... sfîşiere, într-una din zile se adresă Maestrului, pentru a-şi mai uşura greutatea ce-i apăsa sufletul.

— Maestre, acum nu mai ştiu nici eu ce vreau. De atîtea ori ţi-am expus dorinţa mea de a-mi ajuta poporul din care provin încît sînt sigur că nu ai uitat, deşi în ultimii ani nu am mai vorbit despre aceasta. Iată, Maestre, că acel foc năpraznic s-a aprins din nou în fiinţa mea şi acum arde cu o flacără mult mai mare ca în trecut. Pe cît îmi dau seama că nu mai pot îndeplini acea dorinţă, pe atît focul mă mistuie mai tare. Maestre, acum sînt într-adevăr între ciocan şi nicovală şi nu mai pot pricepe ce va urma.

— Ce să urmeze decît depănarea destinului. Oare este corect în faţa creatorului ca eu să beneficiez de ceva şi din surplusul meu să nu dau şi celor nevoiaşi ceea ce mie îmi prisoseşte? Cum vezi tu aceasta? Iată, tu spuneai că poporul tău trebuie educat spiritual şi că tu vrei să faci acest serviciu închinat Divinităţii.

Acum a sosit vremea şi ştii aceasta foarte bine. Nu văd ce te-ar încurca.

— Dar, Maestre, acum am o familie, copii, m-am ataşat lor şi cum să mă rup de cei pe care îi iubesc atît de mult?

— Greşeşti, prietene, tu nu ai familie, şi nici copii. Doar bine ştii că Theano este soţia mea şi copii sînt copii mei în faţa întregii lumi.

— Da, în faţa lumii aşa este, dar noi bine ştim că faptic altfel stau lucrurile, şi mi-e greu să...

— Oare, dacă era uşor, mai aveai nevoie de o asemenea probă? Nu ştii tu că probele se dau pe măsura iniţierii şi în raport cu ceea ce vei dobîndi ulterior trecerii lor? Iată că acum ai ocazia să dovedeşti, ţie în primul rînd, dacă ceea ce ţi-am oferit în atîţia ani am sădit în loc fertil sau în loc arid.

— Maestre, doresc nespus de mult să îmi pot ajuta neamul, dar ce va spune Theano, nu vreau să par în ochii ei că am renunţat la ea şi la fericirea nemărginită oferită mie prin naşterea celor trei copii. Deşi gîndul de despărţire de copii mă chinuie cel mai dur.

— Tu să nu uiţi, Zamolxis, că soţia ta este o iniţiată şi că ea nu ar dori ca tu să nu îţi îndeplineşti misiunea pentru care te afli aici, din cauza ei sau a copiilor zămisliţi de ea. Nu uita că şi ea are probele ei de trecut, la fel ca şi tu pe ale tale, deci fiecare are parte de ceea ce nu a înfăptuit în alte „clase" ale şcolii terestre. Deci, înainte de toate, îndeplinirea misiunii. Copiii tăi vor avea tată, iată că sînt şi eu bun la ceva, soţia ta va avea un soţ în faţa lumii şi o situaţie care să nu îţi facă zile negre din cauza necesităţilor traiului, rămîne doar problema strict de legătura afectivă şi trupească. Oare nu crezi că la un moment dat trebuie să dovedim că sîntem stăpînii trupului nostru? Iată, acum poţi să-ţi dai seama ce înseamnă acestă ofrandă a ascetismului, nu atunci cînd nu cunoşteai fiorul cărnii, acum se cere să dovedeşti că poţi face ofranda în toată plenitudinea ei. Deci acum este vremea scadenţei. Vrei tu să-ţi îndeplineşti cele ce tu ţi-ai

propus să înfăptuieşti? Dacă vrei şi poţi, dovedeşte. Nimic nu te poate reţine aici decît slăbiciunea trupească. Dacă o vei învinge, atunci vei rămîne veşnic în sufletul neamului tău.

Gîndeşte-te, prietene, ce este mai măreţ şi mai de preţ: o secvenţă dintr-un joc de teatru, sau viaţa reală din exteriorul scenei? Alege cu mare atenţie, prietene. Eu sper să nu mă fi înşelat în privinţa ta. Află că eu ştiam aceasta de mult şi am aşteptat să se împlinească vremea pentru a te vedea la lucru cu adevărat. Tu eşti acum cel ce hotărăşte.

— Maestre, mă voi mai gîndi şi în curînd îţi voi comunica ce am hotărît. Ştiu, nu îmi va fi uşor în nici un fel, dar sper să nu greşesc.

— Roagă-te Zeilor să te lumineze ce trebuie să faci pentru a nu greşi. Zeii să te ajute şi nu uita că şi tu poţi fi zeu pentru neamul tău.

După această discuţie cu Maestrul şi prietenul său, Zamolxis a intrat în templu şi a rămas acolo timp de trei zile. Cînd a ieşit de acolo, Maestrul îl aştepta pe treptele pe care cu ani în urmă el, Zamolxis, îl aşteptase. Cînd s-a apropiat de Maestru a spus:

— Maestre, tu mă aştepţi?

— Da, prietene. De acum nu îţi mai sînt Maestru, ci coleg. Mă înşel cumva?

— Nu, prietene. De astăzi în şapte zile voi părăsi aceste locuri şi persoane care îmi sînt atît de dragi şi mă voi întoarce acolo unde îmi este destinat să fiu şi să ajut un mare neam care trebuie să cunoască adevărul. Acum am reuşit să ştiu pentru ce m-am aflat atîţia ani în preajma ta. Acum pentru mine nu mai sînt taine şi nici moarte nu mai există.

— Mă bucur să aud toate acestea din gura ta. Deşi eu le ştiam de multă vreme, totuşi tu trebuia să hotărăşti şi aici jos cum ai hotărît cîndva acolo sus, înainte să venim aici. Iată acum mi-am achitat datoria pe care o aveam faţă de tine. Urmează ca în timp să îmi achit şi faţă de Theano, cele ce îi datorez.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă, Maestre şi prietene, că nu îţi vei îndeplini misiunea. Acum ştiu şi recunosc ca ai fost întotdeauna ghidul meu spiritual în această viaţă. Vei rămîne tot la fel ca şi pînă acum. Vom comunica telepatic şi ne vom transmite rezultatele muncii noastre fără să fie nevoie să ne deplasăm şi să fim în acelaşi timp şi loc odată.

Theano, deşi iniţierea ei era deplină, totuşi a suferit mult pentru hotărîrea luată de Zamolxis. Pînă la urmă, a înţeles şi ea că acestea erau prestabilite şi că trebuiau împlinite, pentru a nu-şi prelungi staţionarea aici în această şcoală, oarecum corecţională, a acestui univers, care este planul terestru.

Acum ştia şi credea că pentru a oferi o ofrandă trebuie într-adevăr să pătrunzi mai întîi tainele acelei ofrande pentru ca gestul tău să fie deplin. Acum înţelegea ceea ce a vrut să spună Maestrul în urmă cu mulţi ani, cînd nu a prins tîlcul spuselor sale. Acum avea ocazia să cunoască pe viu ceea ce cunoscuse teoretic din lecţiile oculte pe care le studiase, conştientiza de fapt puterea de care trebuie să dispui pentru a te putea numi stăpînul trupului şi sufletului tău. Acum realiza, de fapt, ce mare diferenţă există între teorie şi practică, între a cunoaşte din învăţăturile şi experimentul altora şi între a cunoaşte prin propriile-ţi forţe.

A primit cu resemnare hotărîrea lui Zamolxis. Ba, mai mult, nici nu putea să se exteriorizeze faţă de cineva, pentru durerea din sufletul ei. Singura persoană în faţa căreia ar fi putut să-şi exprime suferinţa era Maestrul, dar oare ce impresie i-ar fi făcut Maestrului? Ce va crede Maestrul despre ea după ce de atîtea ori ea i-a solicitat ajutorul? Nici nu putea fi vorba despre aşa ceva. Era conştientă că trebuie să sufere în taină şi să mulţumească cerului că totuşi avea copiii lîngă ea. Dar EL, Zamolxis, El ce se va face de dorul lor? Astfel a început să se roage pentru El, pentru a-i uşura lui durerea care era de atîtea ori mai mare decît a ei. Cei doi, înainte să se despartă, s-au înfăţişat Maestrului şi i-au mulţumit pentru darurile sale şi i-au cerut voie să intre împreună în templu pentru a-şi face urări şi legăminte. Iată-i în templul

închinat Divinităţii unde au făcut acel legămînt peste vremi şi ani şi şi-au urat cele de cuviinţă pentru despărţirea care era iminentă.

S-au făcut pregătirile necesare călătoriei lui Zamolxis. În cea de-a şaptea zi El a pornit la drum, condus fiind de discipolii Maestrului şi colegii săi. Doar Theano, cea care îl iubea şi îi respecta dorinţa, nu l-a condus decît cu privirea de după perdeaua ferestrei din camera astrologică, de unde avea o mai mare deschidere asupra drumului care îl începuse Zamolxis, pentru veşnicie.

Capitolul 9

REÎNTOARCEREA

Plecase Zamolxe un tînăr dornic de cunoaştere şi de... aventură, în urmă cu aproximativ 35 de ani, şi iată-l, se întoarce Zamolxis, un iniţiat în tainele esoterice. Sigur că nu îşi mai găsise părinţii în viaţă, dar îşi găsise fraţii şi nepoţii, care se bucuraseră nespus de venirea lui. Venise, şi nu oricum, ci foarte bogat, dar bogăţia lui cea mai mare nu era de ordin material, ci era de ordin spiritual. La aceasta, puţini au putut ajunge.

Zamolxis, cunoscînd multe despre tratarea bolilor, începuse prin a-i ajuta pe cei apropiaţi lui, familiei lui, vindecîndu-i de diferite boli pe mulţi. Pe cei dornici îi învăţase cum să folosească plantele pentru însănătoşirea bolnavilor. Îi învăţase să nu mai folosească în alimentaţie carnea. Cei care s-au vindecat respectîndu-i învăţ ătura i-au urmat cu credinţ ă îndemnul. Mai mult decît atît, au recomandat şi altora cele învăţate de ei de la Zamolxis. Şi aşa, pe nesimţite, s-a început introducerea în iniţierea şi învăţătura lui Zamolxis, cel venit de peste mări şi ţări. Pe cei mai sclipitori la minte îi învăţase şi îi iniţiase în tainele astrologiei. Astfel îi mersese vestea pînă la curtea marelui Rege al tracilor. Cum regele nu mai era de mult în floarea vieţ ii şi dorea să se folosească de multa învăţ ătură a lui Zamolxis, l-a invitat la curte şi l-a primit cu fast. I-a oferit înalte onoruri şi titlul de Mare Preot şi l-a rugat să rămînă la curte pentru a avea posibilitatea să transmită şi urmaşilor învăţ ăturile lui.

Zamolxis a primit cu bucurie, i se oferise de fapt ceea ce dorea, posibilitatea înfiinţării unei şcoli de iniţiere în cunoaşterea esoterică şi ocultă, după metodele Maestrului Pitagora şi a şcolilor de iniţiere egiptene.

Timp de cîţiva ani, Zamolxis a pregătit 12 tineri, iniţiindu-i şi le-a oferiindu-le marea sa cunoaştere. Aceşti discipoli, fiecare la rîndul său, a dorit să predea ştafeta cunoaşterii mai departe, pentru iluminarea neamului trac.

După ce s-a convins Zamolxis că şcolile de iniţiere funcţionează exact după cum a prevăzut şi a dorit, că îşi urmează cursul firesc cursurile şi experienţele metafizice, el ştiut că acum îşi avea rolul său de împlinit. A cerut încuviinţarea regelui, cîtva timp să se retragă în sihăstria munţilor pentru a medita în voie la destinele neamului său.

Regele, fiind mulţumit şi avînd mare încredere în Zamolxe, Marele Preot, mai ales că acum avea în apropierea lui pe discipolii Marelui Preot, a fost de acord ca Zamolxis să se retragă în munţi pentru a afla, în linişte şi în meditaţie, destinele şi viitorul neamului trac şi a urmaşilor acestui neam de viteji.

Zamolxis, cînd s-a hotărît să înfrunte vitregiile munţilor şi liniştea lor, ştia de ce o face. Nici un pas nu făcea fără să aibă o mare acoperire. El, în şcolile de iniţiere superioară din Egipt, a avut posibilitatea să descifreze nişte vechi hrisoave, din care a înţeles că aici, în inima Munţilor, se află o mare taină şi că acea mare taină va fi descoperită de un OM-ZEU al neamului care stăpîneşte acel munte.

Era conştient de puterile sale oculte şi, acum mai mult ca oricînd, i se trezise dorinţa de a descoperi marea taină. Bineînţeles că nu se considera zeu, dar dorinţa de a descoperi în continuare taine şi cunoaşteri nu i se stinsese, dimpotrivă, se accentua şi îi domina fiinţa. Aşadar se pregătise de... drumeţie. Cîţiva dintre discipolii săi, cei mai apropiaţi lui, au dorit să îl urmeze; sigur că, la plecare, nu ştiau cît va dura expediţia lor şi care vor fi rezultatele ei.

Ceea ce ştia Zamolxis la plecare în acea expediţie era faptul că acel munte, acel mare munte, nu are vîrf şi este înconjurat de

alţi şapte munţi mai mici, aceştia avînd rolul de veghetori ai marii taine. Mai ştia că în interiorul muntelui nu se poate pătrunde cu corp fizic, numai după ce s-a pătruns mai întîi prin mijloace esoterice cu corp astral prin metodele dedublării. Nimănui nu i se va permite altfel, aceasta era prima condiţie de a ajunge cineva acolo pentru a pătrunde taina tainelor.

După ceremonia de... drum bun şi rezultate depline, ceremonie desfăşurată la curtea marelui tarabostes, Zamolxis şi primii lui discipoli au luat calea munţilor.

Capitolul 10

TAINA TAINELOR — PIRAMIDA

Zamolxis, după revenirea lui în locurile natale, a început investigaţia mentală a pătrunderii în taina tainelor. După multe căutări şi sacrificii a reuşit să localizeze unde se află taina, ca apoi, după alte şi alte sacrificii, să poată pătrunde în interiorul ei. Pentru toate acestea i-au fost necesari cîţiva ani buni. Mai precis, şapte ani. Abia după ce a cunoscut în cele mai mici amănunte taina, a pornit la cunoaşterea ei în plan fizic. Iată-l aşadar la drum, cu cei şapte dintre primii discipoli ai săi.

El a cutreierat munţii mult timp, nu din necunoaştere, ci din ordin ocult înalt. Nu i se permitea să intre în acea taină înainte ca cel puţin trei ani să nu fi stat în totală detaşare de tot ce este pămîntesc şi lumesc, se cerea o viaţă ascetică de cîţiva ani ca să poţi pătrunde în marea taină. Aşadar, după trei ani de... autoclaustrare, de ascetism, iată-l la poala muntelui, deţinătorul marii taine. Discipolii lui au primit ordinul să-l aştepte pînă va reveni, indiferent cît timp va trece, pentru că va reveni, iar ei vor trebui să-şi dovedească încrederea în el şi să aştepte acolo unde îşi puseseră tabăra, pentru că El, dacă nu se va mai întoarce în corp fizic la ei, se va întoarce în corp subtil şi le va spune, le va transmite cele ce au de făcut. Bineînţeles că discipolii lui au fost întru totul de acord şi au primit să aştepte atît cît va fi nevoie. Pentru ei, timpul nu era altceva decît o noţiune terestră, iar ei ştiau că ceea ce contează este apropierea de Lumină şi nu altceva.

Zamolxis, după ce a comunicat cele necesare discipolilor săi, a pornit singur la drum. După trei zile de căutări a găsit locul pe unde se poate pătrunde în interiorul muntelui. Pentru a avea

acces în corp fizic, a făcut cele necesare. Printr-o ultimă dedublare a pătruns prin locul indicat şi a parcurs drumul mental, apoi a revenit în trup şi a început efectuarea şi parcurgerea aceluiaşi traseu, dar aflîndu-se în corp fizic. Sigur că aceste două călătorii sînt atît de diferite: cît este de minunat şi de uşor şi plăcut o călătorie astrală şi cît este de greoaie o călătorie în corp fizic! Ce diferenţă şi ce distanţă! Ca de la cer la pămînt. Nu a fost scutit de nici o greutate, de niciun obstacol posibil, Zamolxis, în acea călătorie spre ţelul vieţii lui. Cu atît mai mult a savurat realizarea, cu cît a plătit-o cu chin şi sacrificiu în plan terestru.

El ştia ce este acea taină a tainelor: era o PIRAMIDĂ ascunsă în interiorul acelui munte. Acum sosise clipa să o pătrundă să poată pipăi şi atinge cele ce le văzuse acolo de atîtea ori în călătoriile lui astrale. A pătruns în acel loc pe unde i s-a indicat, pe unde îl conducea de altfel ghidul său astral. A pătruns în peşteră, apoi din acea prelungire a peşterii se făcea... era un tunel; a înaintat, a fost nevoit să se tîrască uneori ca şarpele, să transpire să sîngereze ca apoi să ajungă, la... lumină.

Iată că dintr-o dată se sfîrşeşte acel... tunel şi în faţa lui un zid, da, un zid de... granit. El a cerut atunci ghidului său să-i comunice metoda pătrunderii cu corp fizic prin acel zid şi, bineînţeles, printr-o meditaţie, a primit răspunsul. L-a folosit. Zidul se deschidea printr-o vibraţie anume, trebuia doar să stăpîneşti vibraţia şi să o localizezi şi apoi să emiţi unda ei spre acel zid.

Zamolxis a încercat şi a reuşit. Cunoştea metoda stăpînirii vibraţiei o folosise de multe ori pentru a-şi ajuta semenii. Iată că zidul s-a... dematerializat, iar el a pătruns în interiorul construcţiei. Dacă în exteriorul ei era întuneric şi îi luminase calea ghidul, acum aici era o lumină alb argintie despre care nu prea puteai să-ţi dai seama de unde... izvorăşte, parcă venea de peste tot. Era o lumină uniformă şi benefică, simţea cum îl înviorează şi îi dă puteri. Unde era? Era doar într-un culoar, apoi a început să înainteze. Culoarul era în uşoară ascensiune. A înaintat, apoi iar

un zid în faţa lui. Acum cunoştea secretul deschiderii acelor ziduri prin dematerializarea lor. A pătruns în interiorul încăperii, era aceeaşi mare sală pe care o cunoştea atît de bine din călătoriile astrale. Era în Sala Consiliului. Iată cele 24 de locuri ale discipolilor cîte 12 pe fiecare parte a acelei... mese. În capătul mesei dinspre răsărit se afla ceva asemănător unui... tron regal, iată sala în care de atîtea ori atunci ca şi acum Zamolxis îşi primea discipolii, în călătoriile lor astrale şi îi iniţia în cele mai profunde taine oculte. Iată sala în care de atîtea ori discipolii lui îi primiseră învăţătura şi unde ar fi dorit să-i aducă şi în corp fizic nu numai astral, dar încă pregătirea lor nu era la înălţimea cerinţelor pentru pătrunderea în corp fizic în acel loc sacru.

Din Sala Consiliului, se pătrunde în camera Luminii, printr-o deschizătură prin dematerializarea zidului din spatele tronului. Aici, în această cameră, se face purificarea celor ce pătrund aici, fie în corp fizic, fie în corp astral. După purificarea corpurilor în care s-a ajuns aici, numai după purificarea lor, se poate pătrunde în cea mai importantă încăpere a Piramidei. Această încăpere fără egal se numeşte camera Marelui zeu RA, camera SOARELUI, cu alte cuvinte. Se pătrunde în ea prin peretele dinspre apus. Aici, după ce ai pătruns, îţi trebuie un timp de acomodare, atît vibraţională, cît şi vizibilă. După ce ai pătruns aici, îţi pierzi pe moment vederea, atît a ochilor fizici cît şi a Ajnei, dar, după un scurt timp, îţi primeşti aceste capacităţi cu mult mai intense decît le-ai avut vreodată.

Ceea ce există în această sală întrece orice închipuire pămînteană. Imaginaţia unui muritor nu poate concepe ceea ce există aici, oricît acea imaginaţie ar fi de... genială. Parcă Însuşi ABSOLUTUL a lucrat la crearea şi... fiinţarea a ceea ce există aici. În plan terestru, nimic nu poate egala această realizare fără precedent. În acest spaţiu Dimensional, parcă Însăşi Divinitatea s-a materializat şi s-a transferat, sau măcar o parte a fiinţei sale în acest mare Zeu Ra, existent în interiorul piramidei şi al încăperii care îi poartă numele cu recunoştinţă.

Capitolul 11

TAINA TAINELOR

La intrare în camera Soarelui, în faţa ta, pe peretele dinspre răsărit este EL, SOARELE. Strălucirea lui îţi umple trupul, sufletul, spiritul de... fericire, de viaţă, de iubire, de tot ce poate exista şi se poate numi puritate şi viaţă. Soarele nu este o... pictură, sau ceea ce s-ar putea cataloga acum „artă", este cu totul altceva, este o entitate, o energie benefică pe care o simţi cum te pătrunde şi îţi ia în stăpînire trupul indiferent de... fluiditatea sau condensarea trupului sau a corpurilor tale subtile. Simţi şi ştii că acea energie, acea entitate energetică îţi cunoaşte, pătrunzîndu-te, tot ceea ce tu ai acumulat; pătrunzîndu-te, ştie tot ce tu ştii, toată cunoaşterea şi evoluţia ta, îţi cunoaşte în amănunt fiinţa, nimic nu i se poate ascunde sau tăinui. În clipa pătrunderii tale acolo, entitatea a înmagazinat în conştiinţa ei cunoaşterea ta şi te tratează apoi exact la nivelul cunoaşterilor tale. Iată, deci, entitatea care tronează şi dispune de tot ceea ce se află acolo şi pătrunde în acea sală sau construcţie. După ce, prin vibraţie, s-a deschis intrarea, acea vibraţie a fost preluată, iar informaţia vibraţiei este încorporată în entitatea marelui zeu Ra din interiorul acestei săli.

Deci pe peretele dinspre răsărit se află un Soare. Razele soarelui se răspîndesc şi peste pereţii laterali dinspre miazăzi şi miazănoapte. Toată încăperea este luminată de o lumină nepămînteană şi feerică, o lumină aurie, caldă şi plăcută. Cît timp te afli în faţa acelui Soare, eşti într-o stare de iluminare şi extaz permanent. Acolo eşti parcă îndrumat din şi prin acea lumină; ea ştie ce trebuie să faci. Simţi că trebuie să te apropii de Soare

şi doreşti aceasta, dar un pas spre Lumina lui este greu de făcut, este echivalentul paşilor făcuţi în plan fizic spre evoluţia spirituală, nu se poate face mai mult de un pas într-o oră terestră. Dar, apropiindu-te de El, îi simţi mai pregnant strălucirea şi te pătrunde mai profund lumina şi cunoaşterea lui.

Ajuns în faţa Marelui Ra, în faţa Soarelui, vezi că epicentrul său se compune dintr-un număr de 49 de... plăcuţe de formă hexagonală. Acestea se îmbină perfect, dar totuşi există ceva ce le delimitează. Pe fiecare plăcuţă se vede clar un simbol, ceva ca o... hieroglifă. Atingînd plăcuţa, din pereţii laterali se iveşte, iese un sertar. Pentru început, pentru a te convinge ce se întîmplă, eşti tentat să atingi plăcuţele şi astfel, ca într-un joc, vezi cum din pereţi se ivesc sertare. Aceste sertare sînt aşezate pe razele care străbat pereţii. Fiecare rază are un număr de sertare, dar nu toate razele sînt prevăzute cu sertare. Chiar şi montarea sertarelor în interiorul pereţilor, marcate prin raze simbolizează ceva anume. În total, sînt 49 de sertare, în fiecare sertar un număr de 7 tăbliţe, pe fiecare tăbliţă sînt înmagazinate informaţii; ar fi greşit să spun că sînt înscrise, deoarece nu este scris pe ele, ci informaţia este inoculată, înmagazinată în ele. Tăbliţele sînt... parcă metalice; dar nu este bine spus metalice, deoarece materialul din care sînt făcute este maleabil, ca o folie de... plastic, dar sînt din ceva material, foarte rezistent şi de culoare metalizată, de un alb argintiu. Comparaţia este foarte relativă, cu nimic din ceea ce există în plan fizic cunoscut de mine nu le pot asemui. Informaţia care se află înmagazinată în tăbliţe a fost inoculată în timpul confecţionării lor, ceva solid. Apoi solidificarea lor şi pătrunderea lor, întrepătrunderea acelor substanţe şi contopirea lor...

Toate aceste detalii le primeşti în timpul cînd atingi tăbliţele. Dacă vrei să te îndepărtezi cu tăbliţa de sertar la o anumită distanţă tăbliţa îţi este... retrasă, smulsă dar cu blîndeţe, luată din mînă de o... forţă, o putere nevăzută şi depusă în sertar; apoi, timp de 7 ore terestre, acel sertar nu se mai deschide. Cînd încerci

să te îndepărtezi de sertar tăbliţa devine opacă şi nu mai poţi „citi" conţinutul informaţiei ce-l deţine. Citirea se face cu totul altfel decît în plan fizic. De fapt, nu este bine zis o citire, ci pur şi simplu o transmitere prin imagini a informaţiilor din tăbliţă. Se face o transmitere telepatic-vizuală a ceea ce s-a înmagazinat în interiorul tăbliţei, încît nu eşti dezavantajat că nu eşti pregătit să cunoşti acea scriere. De fapt, se cere o cu totul altă pregătire decît cea a planului fizic. Dimensiunea tăbliţelor este de 21/14 cm, despre grosimea lor... este asemănătoare cu cea a unei coperţi de caiet, dar ceva mai maleabilă şi mai fină, mult mai fină. Deci transmiterea informaţiilor cuprinse în acele tăbliţe se face pe cale esoterică — bineînţeles, după ce ai ajuns să cunoşti şi să parcurgi anumite trepte evolutive. Se pot vizualiza imaginile şi totodată să primeşti telepatic ceea ce în plan fizic se transpune prin cuvinte. Aşa se citesc acele tăbliţe informaţionale, care cuprind date despre civilizaţiile existente pe pămînt înainte de civilizaţia actuală. Civilizaţii mult mai evoluate şi totuşi dispărute, dar care au vrut, ştiind că vor dispărea la un moment dat, au vrut să lase urme celor ce vor veni după ei.

Iată unde şi de ce a stat Zamolxis cîţiva ani buni sub pămînt, acolo, în inima muntelui; şi nu numai în inima muntelui, ci în însăşi inima piramidei, a acelei construcţii făcute şi apoi acoperite de cei ce au trăit în urmă cu 14 mii de ani pe acest pămînt. El, Zamolxis, neavînd cum primi altfel informaţia din tăbliţe, a rămas în interiorul piramidei trei ani şi a parcurs în acest timp, cu privirea minţii şi cu înţelegerea, acele informaţii. Astfel a luat cunoştinţă de lumile apuse şi de gradul lor de civilizaţie mult avansată. Chiar şi ieşind din interiorul muntelui, Zamolxis nu a mai părăsit muntele sacru şi nu s-a mai îndepărtat de el. Simţea, cunoştea că acolo se afla întreaga ISTORIE a pămîntului.

Şi acum Zamolxis îşi convoca discipolii în Sala Consiliului, unde aceştia pătrund prin metoda bilocaţiei şi în corp astral pentru a primi informaţiile şi cunoaşterile necesare, spre lumină şi adevăr, spre Marele zeu Ra. Toţi discipolii lui aflaţi acum,

aici, în zona României, încarnaţi, se întîlnesc cu el acolo, cei care au reuşit să-şi înfrîngă greutatea şi întunecimea cărnii. Atît El, Zamolxis, cît şi discipolii săi, sînt aici şi se cunosc şi efectuează călătorii astrale, întîlnindu-se acolo, în Sala Consiliului.

Atunci, Zamolxis, după ce a ajuns în posesia Tainei Tainelor, după ce a ieşit din interiorul muntelui, a scris 7 mari documente şi le-a depus, în şapte locuri distincte din zonă. Acele 7 locuri sînt prelungiri ale celor 7 munţi care veghează piramida deţinătoare a tainei. Documentele depuse de Zamolxis vor fi scoase la lumină numai atunci cînd va fi clipa, timpul potrivit pentru a fi descoperite, cînd Omul nu va mai fi tentat să folosească împotriva semenilor lui ceea ce va primi prin acele informaţii.

Acum omul este pregătit din punct de vedere ştiinţific să cunoască acele taine, dar nu este pregătit să le cunoască din punct de vedere spiritual-evolutiv. Cînd oamenii de ştiinţă vor fi şi spiritual pregătiţi, atunci vor ajunge să cunoască, să pătrundă în Taina tainelor şi să facă filmări pentru a putea transmite şi celorlalţi informaţiile despre ceea ce au dorit civilizaţiile vremilor apuse să ne transmită. Atîta timp cît ştiinţa-religia şi esoterismul nu vor conlucra, acele taine încă nu vor fi cunoscute. Sau vor fi cunoscute doar de cei care le vor lăsa să... dăinuie pe mai departe acolo, de cei ce, ajungînd să le cunoască, ştiu ce şi cît pot împărtăşi semenilor lor.

Acum este timpul cunoaşterii existenţei tainelor. Momentul exact al oportunităţii cunoaşterii tainelor în toată măreţia şi complexitatea lor, depinde de OM, de setea lui de evoluţie spirituală şi de cunoaştere a ceea ce există deşi nu se poate pipăi şi demonstra prin actualele ştiinţe terestre.

Iată cu ce şi-a petrecut Zamolxis timpul după reîntoarcerea lui în locul natal, cu descrierea şi depunerea acelor documente în care a lăsat să se ştie atît cît el ştia că poate comunica semenilor lui peste aproximativ 2500 de ani, cînd îi credea evoluaţi atît cît să poată pricepe ce dorea el să-i facă să ştie. Cele şapte locuri în care a depus acele documente sînt prelungirile celor şapte munţi,

ca o elice a unui aparat de zbor spre înălţimi astrale, iar însuşi muntele se poate numi „hangarul" acestui aparat de zbor spre cunoaşteri şi înălţimi neatinse de Om pînă în prezent.

După cei trei ani petrecuţi în interiorul muntelui şi a piramidei, Zamolxis a ieşit şi mare i-a fost bucuria găsindu-şi discipolii aşteptîndu-l aşa cum se înţeleseseră, dar aceştia la rîndul lor nu stătuseră degeaba şi în apropierea acelui loc de aşteptare înfiinţaseră o înaltă şcoală de iniţiere. Apoi o lăsaseră şi ei în grija celor mai evoluaţi şi îşi urmaseră Maestrul spre curtea regală, divinizîndu-l. Astfel l-au declarat Zeu şi astfel au ajuns în faţa regelui cu Zeul Zamolxis, care le-a dovedit nemurire. Acum ştiau că omul este nemuritor, ei erau convinşi, îi convinseseră Maestrul lor Zeul Zamolxis, care a ieşit după trei ani de sub pămînt.

Aceşti primi discipoli ai lui Zamolxis, prin credinţa lor în Zeul Zamolxis, au reuşit să-i convingă la rîndul lor pe discipolii şi învăţăceii lor. Astfel, din generaţie în generaţie, s-a împămîntenit pe aceste locuri credinţa că Omul nu moare, că de fapt nu există moarte, ci numai o trecere în alt spaţiu şi timp şi apoi o revenire pentru a-ţi continua calea evoluţiei spre lumină şi adevăr.

*

Deşi trecuseră mulţi, nenumăraţi ani, de cînd Zamolxis se reîntorsese printre ai lui, în mijlocul neamului său (şi acesta îl cinstise cum nici nu sperase vreodată) totuşi, din cînd în cînd, îşi amintea cu dor de cei rămaşi în Crotona. Dar acestea erau ca amintirea unui vis frumos care la ivirea zorilor se destramă şi nu îl mai păstrezi decît în subconştientul tău. Resemnarea îşi spusese cuvîntul pentru totdeauna în sufletul lui.

Nu tocmai aşa stăteau faptele şi lucrurile în Crotona, în familia marelui iniţiat Pitagora. Iată că tînărul Arimneste, împlinise de curînd 21 de ani şi îşi exprimase dorinţa de a vrea să cunoască lumea, de a călători şi a se aventura în vîltoarea vieţii. Mama lui, auzindu-l ce doreşte, după multe frămîntări se consultase cu Maestrul şi-i ceruse sfatul, dacă crede de cuviinţă că este bine să-i comunice fiului ei taina naşterii lui. Bineînţeles că Maestrul a găsit de cuviinţă că tînărul Arimneste este bine să ştie cine îi este adevăratul tată. La timpul potrivit, şi celorlalţi doi copii li se destăinui adevărul, însă nu înainte de a fi împlinit vîrsta majoratului şi de a fi apţi să înţeleagă tainele vieţii în toată complexitatea ei.

Theano, într-una din seri, într-o plimbare, cînd dorise să o însoţească numai Arimneste, îi destăinuise acestuia ereditatea şi marea taină a familiei. Îl descrisese atît de minunat pe Zamolxis, încît tînărul Arimneste, a dorit pe loc să-şi cunoască tatăl, să-l cunoască pe cel care îl crezuse numai mare prieten şi maestru în primii lui ani de şcoală. Acum îşi explica de ce suferise atît de mult la plecarea lui spre zări necunoscute.

Capitolul 12

TATĂ ŞI FIU

Aşa cum marea cheamă şi atrage apa de munte, de la ţîşnirea ei din izvor, tot aşa şi tînărul Arimneste simţea chemarea nerostită a părintelui său.

Iată-l aşadar pornit la drum. Doar mamei lui îi spusese că nu se va reîntoarce înainte de a-şi fi revăzut tatăl şi de a-i transmite jalea, dorul şi resemnarea mamei lui, care, deşi îl iubise mult, a fost de acord ca el, Zamolxis, să o părăsească în favoarea împlinirii misiunii lui spirituale.

După multe peripeţii şi peregrinări, a ajuns în inima statului Trac, unde foarte curînd se dumirise că Marele Preot Zamolxis era sfătuitorul regelui şi acesta nu lua nici cea mai neînsemnată hotărîre pînă nu se consulta cu Zamolxis. Toţi marii dregători îi respectau cuvintele, sfaturile, însuşi regele îl trata cu cea mai aleasă şi preţuită cinste.

Arimneste a fost condus de cîţiva demnitari în faţa Marelui Preot Zamolxis. El îşi amintea din frageda-i copilărie de marele lui prieten, care îl alintase şi îi oferise cea mai vie afecţiune pe care a cunoscut-o vreodată. Dar iată că la mult dorita întîlnire dintre ei a găsit un om impunător şi deplin autocontrolat pînă în cele mai profunde cute ale sufletului său de om vîrstnic şi de înalt demnitar al imperiului trac. Nedumerit, Arimneste se întreba în sinea lui: „Acesta să fie tatăl meu, acesta care mă priveşte cu atîta înaltă demnitate şi răceală?" După ce s-au făcut prezentările şi tînărul s-a înclinat adînc în faţa Marelui Preot Zamolxis, acesta a binevoit să coboare cîteva trepte şi să-l îmbrăţişeze, dar destul... de rece şi de protocolar. Zamolxis i-a urat şedere plăcută

şi s-a îngrijit ca tînărului să nu-i lipsească nimic şi l-a rugat să aibă răbdare pînă va fi disponibil să se ocupe de el şi să afle ce doruri l-au adus pînă în inima munţilor, cînd acolo, în minunata lui ţară, nu-i lipsea nimic.

După 7 zile de zbucium, Zamolxis l-a anunţat pe tînărul Arimneste că doreşte ca acesta să-l însoţească într-o plimbare între două schituri, adică între două şcoli de iniţiere.

Iată-i deci, fără alţi privitori sau auditori, doar ei, departe de orice priviri indiscrete. Într-un anumit loc, cunoscut preabine de Zamolxis, acesta s-a oprit şi i-a spus:

— Fiule, acum poţi să-ţi îmbrăţişezi tatăl, aşa cum ai dorit s-o faci la sosirea ta aici.

Arimneste, mai întîi a îngenunchiat, i-a sărutat dreapta, apoi s- a ridicat şi s-au îmbrăţişat prelung.

— Tată, iată-te aşa cum te ştiam de mic. Iubitor şi plin de afecţiune ca nimeni altul. Zeii m-au ascultat şi mi-au hărăzit fericirea de a-ţi spune cît de mult mi-ai lipsit şi cît ţi-am dus dorul; şi, după cum ştii, nu numai eu. Iată, părintele meu trupesc şi sufletesc, îţi aduc un semn de înaltă preţuire de la cea care mi-a oferit această fericire de a-ţi fi în preajmă şi a cunoaşte una din tainele sufletului ei şi de a mă minuna cît de mult a respectat Voia Divină, dacă s-a putut dezlipi şi detaşa de cel care i-a fost însăşi fericirea tinereţii ei, şi nu numai a tinereţii, ci a întregii ei vieţi — prin naşterea celor trei copii din preplinul sufletului ei.

Tînărul Arimneste, a scos din interiorul mantiei lui ceva ce putea fi un dar, sau, tot la fel de bine, o misivă bine mascată şi i-a oferit acel obiect tatălui său. Au rămas ore întregi discutînd şi comunicîndu-şi cele adunate în anii în care s-au văzut. După mult timp şi-au continuat drumul. Ce şi-au spus? De ce să dezvăluim cele ce ei au dorit să rămînă o taină între ei doi. Continuîndu-şi drumul, Zamolxis, cu binecunoscuta-i voce joasă şi calmă, i-a spus:

— Fiule, dragul meu fiu, nici mie nu mi-a fost uşor să fiu departe de voi, de cei care însemnaţi pentru mine mai mult decît lumina ochilor, dar bine ştiu că de acum îmi va fi şi mai greu: revăzîndu-te, toate chinurile dorurilor mele din aceşti ani au reînviat, dar nu pot decît să mulţumesc zeilor şi înaltei Divinităţi pentru marea fericire de a te fi revăzut; m-aş fi bucurat de dragostea voastră nestrămutată chiar şi în calitate de „prieten" al vostru.

Ştiu că pentru Theano a fost mult mai greu decît pentru mine, dar totodată ea vă avea pe voi pentru a-şi alina chinul. Eu am avut doar mulţumirea realizărilor esoterice — şi pentru acestea mulţumesc zeilor. Acesta a fost destinul, chinul şi bucuria vieţii mele. Nu pot decît să mulţumesc pentru toate acestea. Cu cît durerea a fost mai mare, cu atît şi realizarea era şi este mai profundă. De aceea nu m-am răzvrătit, ci am primit cu mare resemnare tot ceea ce a venit, căci toate erau hotărîte. Noi doar trebuie să avem răbdare să aşteptăm Ziua, care vine negreşit întotdeauna în urma nopţii.

Fiule, eu a trebuit să revin aici, în mijlocul neamului şi al munţilor aveam misiunea — şi îţi pot spune că nu regret nimic, deoarece pe măsura durerii a venit şi bucuria, pe măsura întunericului se arată apoi lumina. Aici este neamul care va duce peste vremi Lumina născută din Lumină. Aici trebuia să revin pentru a pregăti calea Luminii. Aici, în aceşti munţi, am pus la păstrare documente care se vor găsi doar atunci cînd va fi sosit vremea schimbării şi a trezirii neamului. Vor trece pînă atunci mii de ani, dar cînd va fi să fie acel timp vom fi aici. Să ştii că atunci ne vom regăsi şi recunoaşte. Cel care acum a fost un liant între noi, şi atunci va îndeplini acest rol, de a ne aduce pe unul în faţa celuilalt, dar vor trece mulţi ani pînă aceste taine vor putea fi înţelese. Cînd tainele va fi necesar să fie cunoscute, noi ne vom reîntîlni, indiferent în ce colţ de lume ne vom fi stabilit. Toate sînt prevăzute şi înregistrate şi se vor depăna, toate, după cum sînt aşezate în caierul destinelor. Cînd timpul va fi aproape de

dezvăluirea tainelor, înseşi pietrele acestor munţi vor vorbi celor ce le vor acorda atenţie şi iubire. După ce graiul mut al pietrelor se va fi făcut cunoscut, apoi mă vor recunoaşte şi pe mine cel de acum şi cel de atunci, dar pînă atunci răbdare, multă răbdare şi cunoaştere se cere.

Fiule, cînd ne vom fi regăsit din nou, atunci va fi atît de aproape descifrarea tainei tainelor, încît munţii, aceşti Înalţi preoţi neclintiţi din vechime, se vor bucura şi bucuria lor va zgudui şi dezveli una din cele puţine minuni rămase tăinuite pînă atunci. Iată, fiule, bucuria noastră va fi şi bucuria pămîntului, a împlinirii lui.

Arimneste a rămas timp de trei ani încheiaţi în compania Marelui Preot Zamolxis. După sosirea lui în Tracia şi-a trimis un sclav în Crotona, pentru a-şi anunţa familia că va rămîne aici mai mult timp. După cei trei ani, s-a întors la Crotona, dar nu l-a aşteptat nimic care să-l bucure, dimpotrivă.

Din cauza revoltelor politice, înalta şcoală pitagoreică fusese incendiată, cei mai mulţi dintre marii discipoli ai Maestrului au fost ucişi, însuşi Maestrul şi mama sa nu mai erau de găsit. După multe investigaţii, a descoperit că mama sa se afla într-un templu, unde era mare preoteasă în templul Pythiei. Maestrul Pitagora se retrăsese în mare taină în templul Muzelor din Metaponte, unde a murit după cîteva luni, răpus de durere şi disperare, dar iubit şi respectat de locuitorii oraşului de refugiu şi înmormîntat cu toate cele de cuviinţă, dar în taină, pentru a nu atrage revolta politicienilor asupra oraşului şi asupra templului şi a templierilor, a celor care au rămas fideli învăţăturii pitagoreice.

Arimneste îl găsi pe fratele său, Telauges, şi pe sora sa, Damo, în cea mai cruntă mizerie, dar în scurt timp s-au restabilit şi au revenit în vechea Eladă, unde, după mulţi ani, au deschis o şcoală asemănătoare cu cele pitagoreice.

Niciodată Arimneste nu a destăinuit celor doi taina naşterii lor. El singur a dus prin ani povara şi bucuria a ceea ce a fost o taină în familia lor, a părinţilor lor, a destinelor lor, atît de

zbuciumate şi de împletite. În taină, el se bucura, ştiind că, peste vremi şi vremi, îl va revedea pe cel căruia îi purta o nestinsă şi nemărginită afecţiune şi nu avea posibilitatea să facă cunoscut şi celor apropiaţi bucuria şi durerea lui. Aştepta să se împlinească cele prevăzute şi rostite de... marele său prieten.

*

Iată că vremile sînt în pragul împlinirii tainelor, iată că cei care atunci erau cunoscătorii tainelor, s-au regăsit şi recunoscut, dar încă nu a sosit clipa cea mare, clipa în care să se dezvăluiască tuturor marea taină din interiorul muntelui sacru, dar cei care au cunoscut-o cîndva sînt aproape şi aşteaptă semnalul destăinuirii celor tăinuite prin vremi.

MELFIOR RA

transmite
PREDAREA ŞTAFETEI

— Omagiu măicuţei VANGA —

Era în primăvara anului 1994. Cunoşteam de cîteva luni bune entităţi din alte spaţii Dimensionale, primisem mai multe mesaje pentru anumite persoane şi pentru cunoaşterea anticipată a anumitor fenomene. Pe la sfîrşitul lunii aprilie, primisem de la o bună prietenă, Elena C., o carte pe care, zicea ea, trebuia să o citesc, pentru că aşa a simţit ea, că trebuie să citesc acea carte. Este vorba despre cartea VANGA, scrisă de Krasimira Stoianova şi apărută la editura *Star Trafic* din Craiova. De ce mi-o fi oferit Elena această carte, fără să i-o fi cerut?

Am citit cartea despre Vanga. În timpul lecturii, şi după aceea, am fost profund impresionată de... suferinţele Vangăi. Cu greu o minte omenească poate accepta că unui semen i-a fost dat să sufere atît de mult. Citisem cartea, dar o purtam în geantă în permanenţă şi îmi era greu să mă despart de ea, parcă era însăşi Vanga. Uneori mai reciteam cîte un fragment şi îmi reîmprospătam vibraţia Vangăi. Cînd nu puteam citi, mă gîndeam la ea, la ceea ce transmite cartea, la ceea ce transmitea Vanga prin cele încorporate în carte.

Trecuse astfel mai bine de o lună de zile şi eu eram în cea mai mare parte în... compania Vangăi, a vibraţiei ei. Într-una din zile, culegeam flori de salcîm. Rupeam florile cu crenguţe cu tot, cu vîrful rămurelelor, ca apoi să scot numai florile pentru a le

usca şi păstra pentru ceai. Cînd procedam astfel mi-a apărut în gînd Vanga şi, telepatic, mi-a spus:

— De ce rupi florile cu crenguţe cu tot? Ţie ţi-ar plăcea să-ţi rupă cineva degetele?

— Nu. (Am răspuns tot mental, telepatic, pentru moment nici nu realizam că de fapt comunicam astfel.) Dar, ce să fac? îmi trebuie florile pentru ceai.

— Adună numai florile, nu mai rupe şi crenguţele, rupe fiecare buchet-ciorchine de floare separat şi astfel nu faci nici un rău arborelui. Învaţă să nu mai produci durere nici măcar arborilor, nici plantelor, nici animalelor şi nici semenilor tăi. Cînd vei reuşi aceasta, atunci vei fi pregătită să mergi mai departe. Aştept. Aştept şi te voi ajuta după ce vei fi îndeplinit aceasta. Nu uita, eu aştept.

Cînd nu a mai auzit nimic, nici un cuvînt în clar-auzul eului meu, abia atunci mi-am dat seama că de fapt Vanga mi-a transmis cele auzite. Abia atunci realizam că de fapt comunicam cu Vanga telepatic. Eram uimită de cele întîmplate, am încercat să-i mai pun întrebări, dar clipa trecuse. Zilele treceau, am început să privesc altfel totul, florile, pomii, plantele — în general, natura îmi era cu totul nouă. Cînd treceam mai ales pe lîngă flori, gîndeam ce frumoase sînt, iar ele îmi răspundeau.

Astfel am început să-mi dau seama că comunic cu întreaga natură. Începusem să-mi fie greu să calc pe iarbă, mă durea parcă să calc pe ceva ce ştiam că are viaţă. Simţeam viaţa, conştientizam viaţa în tot şi toate, ştiam că nimic nu trebuie făcut să sufere, că totul trebuie ocrotit.

Din cînd în cînd, Vanga îmi apărea pe ecranul mental, îi puneam întrebări şi îmi răspundea. Aproape zilnic comunicam cu ea. Ea m-a învăţat să ofer iubire naturii, ea mi-a cerut să privesc răsăritul soarelui să primesc energia lui benefică. Ea m-a învăţat să privesc şi să comunic cu luna. Prin Vanga am învăţat să redescopăr UNIVERSUL cu tainele lui, am descoperit şi redscoperit macrocosmosul şi microcosmosul.

Doream foarte mult să merg în Bulgaria la Vanga. Mă înţelesesem cu o bună prietenă, Viorica, să mergem în vizită la Vanga, dar nu mi-a fost dat pînă în prezent să realizez aceasta în plan fizic, deşi doream nespus de mult. Sigur că nu întîmplător a fost să fie aşa şi bineînţeles că în tot răul este şi un bine. Mie îmi era destinat să o vizitez altfel.

De mai bine de o jumătate de an făceam călătorii astrale prin metoda dedublării, îmi cunoşteam primii ghizi spirituali. Acum, cînd îmi dau seama cît de greu am priceput şi am perceput comunicarea mea cu primul ghid spiritual, realizez cît de greşite sînt cunoaşterile noastre ale oamenilor referitor la... lumile invizibile şi la entităţile astrale, imateriale. Ce multă răbdare trebuie să aibă ghizii noştri spirituali faţă de noi pînă reuşesc să intre în contact mental cu noi, pînă ne fac să înţelegem că de fapt ei nu ne vor răul, ci vor să ne ajute să evoluăm şi să înţelegem de ce ne aflăm aici pe Terra! Dar noi, cei mai mulţi dintre noi, refuzăm ajutorul lor, colaborarea cu ei, din ignoranţă, din cea mai crasă ignoranţă care se datorează în cea mai mare parte devierii religiilor de la adevăr. Mă doare sufletul să spun aceasta, dar acesta este crudul adevăr şi nu are rost să-l tot ascundem în continuare, după ce l-am ascuns de-a lungul celor două mii de ani.

Deci făceam călătorii astrale. Eli, primul meu ghid spiritual, mă însoţea, mă ocrotea, mă ajuta să evoluez spiritual şi mă conducea acolo unde el ştia că trebuie să merg. Astfel, sub protecţia şi îndrumarea lui am făcut multe călătorii în timp, regresive şi mi-am cunoscut multe din vieţile anterioare. Am cunoscut şi vieţile cînd eram împreună aici, pe pămînt, cînd fuseserăm în diferite relaţii familiale. Eli m-a ajutat să cunosc acele vieţi şi tot el a fost cel care mi-a făcut întrarea în Piramidă. Pentru că aşa stabilisem atunci la construcţia acesteia, că atunci cînd va fi timpul necesar să ne ajutăm, oriunde ne-am afla. Iată că, după douăzeci şi şase mii de ani, Eli îşi onorează acel legămînt prin care m-a ajutat să-mi reamintesc tot ce cunoscusem cîndva, şi chiar mai mult de atît.

Într-una din zile, Eli m-a condus la Vanga. Eli mi-a spus: „Azi te voi conduce la o mare prietenă care doreşte să o cunoşti şi care doreşte să-ţi transmită cele ştiute de ea". Această mare prietenă era VANGA. Uimirea şi bucuria mea nu avea margini. Iată-mă condusă de Eli la Vanga, în Bulgaria. I-am văzut căsuţa albă-micâ şi curată, cu o grădină plină de flori şi înconjurată de pomi fructiferi. În casă, în camera de primire, am văzut-o pe Vanga. Stătea pe un scaun cu spătar înalt. Cum m-am apropiat de ea, i-am simţit vibraţia. Era aceeaşi vibraţie ce am simţit-o cînd am citit cartea despre ea, dar acum se simţea mult mai pregnantă, mai pură. Eu şi Eli ne aflam în corpuri astrale, iar Vanga — în corp fizic, dar comunica cu noi prin corpul său mental. Eli a spus: „Vanga, iată, ţi-am îndeplinit dorinţa. În faţa ta se află entitatea dorită de tine. Priveşte-o, este îngenunchiată la picioarele tale."

Într-adevăr, eu îngenunchiasem la picioarele Vangăi. Eram bucuroasă că îi puteam arăta toată compasiunea şi recunoştinţa mea. Atunci, Vanga a rostit:

— Ridică-te fata mea.

M-am ridicat, Vanga m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe frunte, apoi, după ce am stat cîteva... clipe îmbrăţişate, contopite într-o îmbrăţişare pe care aş fi vrut-o fără sfîrşit, Vanga a spus:

— Da, tu eşti fata mea. Nu ţi-am spus asta doar aşa, ci pentru că tu ai fost copilul meu în mai multe vieţi. De acum, vei veni tot mereu la mine şi eu te voi conduce regresiv prin timp pînă îţi vei cunoaşte acele vieţi cînd făceam parte din aceeaşi familie. Tu trebuie să ştii că nu te afli întîmplător aici şi acum. Tu ai de îndeplinit o misiune, tu eşti în misiune; cînd va fi timpul potrivit vei cunoaşte şi vei îndeplini misiunea pentru care ai venit acum. Trebuie să ştii şi să te obişnuieşti cu gîndul că în mai multe vieţi ai fost copilul meu. Iar acum eu mă pregătesc de a trece în altă dimensiune spaţială, iar tu eşti desemnată prin putere şi voinţă divină să-ţi predau ştafeta. Primeşte, deci, cele ce-ţi sînt hotărîte prin voinţa Divină. Te voi aştepta mereu să mă vizitezi şi astfel

îţi voi preda picătură cu picătură cele ştiute de mine. Tu de acum mă vei numi aşa cum m-ai numi dacă ai fi lîngă mine în corp fizic.

Atunci am rostit.

— Măicuţă Vanga, Măicuţă Vanga, sînt fericită să am din nou mamă, te rog primeşte-mă aşa cum o mamă îşi primeşte copilul la pieptul ei, de cîte ori voi veni la tine.

— Eu sînt aici, iar cînd nu voi mai fi în corp fizic — şi atunci te voi primi la pieptul meu. Acolo unde voi fi, te voi primi şi la fel te voi ajuta, cu aceeaşi iubire; tocmai de aceea te-am aşteptat atît de mult pînă ai reuşit să mă găseşti, că te iubeam şi iubirea mea pentru tine nu a dispărut şi nu s-a diminuat prin vremi, prin încarnări. Eu sînt, am fost şi voi fi întotdeauna mama ta iubitoare. Oricînd ai nevoie de mine, de iubire, de îndrumare, de un sfat, de o reţetă, de orice ce nu contravine legilor universale, caută-mă. Eu aştept cu drag sosirea ta aici. Prietenul nostru, Eli, este deocamdată cel ce te va conduce în călătoriile astrale. Ascultă-l, urmează-i îndemnul, nu-ţi fie teamă, nu-ţi face griji, el este primul tău ghid spiritual, deci urmează-ţi maestrul. El este fericit să te ajute, fata mea. Nu uita, eu sînt mama ta, care te aşteaptă şi te înveşmîntă în dragostea şi iubirea ei de veacuri.

Am simţit că întrevederea s-a sfîrşit, Eli m-a condus mai departe.

După cîteva zile, din nou, Eli m-a condus la Măicuţa Vanga. Ne-a primit cu multă afecţiune, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe frunte şi mi-a spus:

— Bun venit, fiica mea. Am dorit mult să te revăd, să ştiu că vii din dorinţa ta la mine, acum sînt fericită cu adevărat, că fiica mea m-a regăsit, fiul risipitor s-a reîntors la cele ale părinţilor săi.

Am comunicat cu măicuţa Vanga de toate, i-am cerut cîteva reţete pentru restabilirea sănătăţii unor persoane. Pentru unele primeam reţete pentru altele... îndemnuri spre îndreptarea lor, deoarece boala lor se datora răutăţii lor, urii pe care o emiteau

spre alte persoane, iar aceasta se întorcea amplificată cu efect de bumerang împotriva lor. Măicuța Vanga spunea că acele persoane merită să-și suporte consecințele gîndurilor lor.

Măicuța Vanga m-a condus regresiv în timp și mi-am revăzut viețile anterioare cînd ea era mama mea în plan fizic. Aș putea spune multe despre acele vieți, dar... voi spune doar ceea ce trebuie pentru a face legătura între cele ce urmează.

Într-o regresie în timp, trăiam în Cracovia, Vanga era mama mea, cea mai bună prietenă actuală, Viorica, era fratele meu mai mare. Locuiam într-un palat care avea intrarea dinspre Apus. Mama Vanga avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Eu aveam douăzeci și trei de ani, iar fratele meu de atunci avea cu cinci ani mai mult. Am coborît în stradă, unde ne așteptau doi cai înșeuați, am încălecat și am pornit, dar nu mai înainte de a ne lua rămas bun de la mama, care ne-a făcut semn cu batista de la fereastră, apoi am plecat la... luptă. Altă dată, tot în acel palat, m-am văzut alături de soția mea, care era blondă și tare frumoasă și mama Vanga o iubea mult. Atunci, măicuța Vanga a spus:

— Vei primi o poză de la această... entitate. Ea trăiește în orașul Constanța, în foarte scurt timp te va căuta.

Într-adevăr, peste cîteva zile am primit o scrisoare de la o fată din Constanța, care îmi cerea să lucrez pe poza ei, că aflase prin Doamna Lidia Bîrsan, din București, despre mine, că țin legătura cu Vanga și... dorea să o ajut. I-am cerut ulterior măicuței Vanga ajutorul pentru a ajuta la rîndul meu acea persoană din Constanța, care se numește Valeria. Măicuța Vanga mi-a dat referințele și ajutorul necesar pentru a putea să lucrez pe pozele semenilor mei. Trecînd cu palma peste o poză știu ce organ are afectat acea persoană și... ce fel de... om este, și ce i se cere pentru a fi ajutat de Divinitate. Măicuța Vanga m-a ajutat să-mi cunosc cel de al doilea ghid spiritual, cînd ea a crezut de cuviință. Cu acest ghid am făcut mai multe călătorii astrale prin aceeași metodă a dedublării. Cu timpul, cînd Măicuța Vanga a știut că am depășit niște... trepte evolutive și îmi cunoscusem și

cel de al treilea ghid spiritual, atunci, într-o vizită la măicuț a Vanga, am fost prezentată celui de al patrulea ghid spiritual, spunîndu-mi că acesta este ghidul meu superior, care mă va conduce în viitor, acolo unde va trebui să merg. Din acea zi, în toate călătoriile mele astrale am fost condusă de acel ghid superior, care se numește Zen. El, Zen, m-a ajutat să cunosc și să descifrez multe taine, m-a ajutat să-mi cunosc viețile anterioare, cînd făceam parte din acea familie și astfel am văzut și retrăit secvențe din acele vieți. Printre cele pe care le-am văzut era și cea prin care ne-am legat mai mult. Eram călugări Zen. El, Zen, era maestrul meu. Aceasta se întîmpla la 1300 în India. Iată de ce a dorit ca acum să se ocupe în mod special de mine, după ce am parcurs cele trei trepte evolutive. După o perioadă de timp, Zen mi-a prezentat mai multe entități superioare, mai bine zis m-a prezentat lor. Astfel am fost prezentată unor foști mari inițiați tereștri. Dar, despre aceasta, la timpul potrivit.

Într-una din zile am mers, condusă de Zen, la măicuța Vanga. Aceasta și-a exprimat bucuria că ne revede, apoi ne-a condus într-o încăpere alăturată unde erau niște... entități de... Lumină. Parcă erau din abur sau din... fum luminos, erau transparenți, dar vii, deși aveau corpuri astrale. Am privit mirată la acele entități de un fel cum nu mai văzusem pînă atunci și entitățile de lumină priveau la mine și simțeam că, privindu-mă, cunosc tot ce vor despre mine în acele clipe, simțeam cum mă pătrund și cum pătrund în eul meu, în toate viețile spiritului meu și știu totul despre mine. Măicuța Vanga, după un timp de... asemenea... incursiuni și survolări, a spus:

— Priviți, (se adresa entităților) îl aveți în fața voastră pe Melfior Ra. Aceasta este entitatea care a fost desemnată, prin voinț a Divină, să înfăptuiască cele ce trebuie să faceț i cunoscute.

Mă simțeam străpunsă de privirile lor, priviri care mă pătrundeau, care treceau prin mine, prin corpul meu astral și le simțeam pînă în corpul fizic, apoi măicuța Vanga mi-a zis:

— Fata mea, ei sînt vamfieni, de pe planeta Vamfim, ei vin mereu aici la mine, ei mi-au solicitat ajutorul, eu te-am ales pe tine pentru cele ce va trebui să faceţi împreună. Nu-ţi fie teamă, fata mea, ei nu-ţi vor face nici un rău, ei te iubesc şi doresc să te ajute. Ei doresc evoluţia spirituală a omenirii, ei doresc să ne ajute să ne apropiem de gradul lor de cunoaştere spirituală.

De acum, tu eşti supravegheată şi ajutată de ei şi te vor conduce să cunoşti felul lor de viaţă şi evoluţie. Tot ceea ce vor lucra asupra ta va fi spre binele evoluţiei tale. Urmează-le sfatul şi vei cunoaşte ceea ce puţini pămînteni vor cunoaşte vreodată. De acum, ei îţi sînt maeştri spirituali, în călătoriile cele mai îndepărtate. Trebuie să ştii că toate acestea se întîmplă din voinţa Divină şi nu te îndoi, nu fi suspicioasă, toate se întîmplă din înalt ordin Divin.

Entităţile care se aflau în acea încăpere erau aşezate pe scaune în jurul unei mese dreptunghiulare, erau douăsprezece entităţi. O entitate s-a ridicat şi a venit spre mine, măicuţa Vanga a venit m-a luat de mînă a făcut cîţiva paşi cu mine alături spre întîmpinarea acelei entităţi şi a oferit mîna mea dreaptă acelei entităţi. Entitatea de Lumină a privit în palma mea astrală şi a spus:

— Primeşte acest rubin, ţi-l ofer, poartă-l în permanenţă, prin el avem posibilitatea de a comunica cu tine. Acest rubin este bucată din rubinul care îl poartă Zen, în diadema lui, astfel avem legătura cu voi amîndoi oriunde vă veţi afla. În curînd vei primi în dar de la noi o diademă prin care te vom vedea în permanenţă. Tu eşti conectată de acum la datele noastre, prin tine vom comunica cele ce trebuie să fie făcute cunoscute lumii terestre. Zen îţi va spune cum trebuie să foloseşti rubinul pentru a avea legătura cu el. Rubinul nu va lăsa să se apropie de tine nimic din ceea ce ar putea perturba misiunea ta. Aminteşte-ţi că ai venit aici, în plan terestru, de pe Vamfim şi acum a sosit clipa trezirii voastre, acum trebuie să vă îndepliniţi misiunea. Nimic şi nimeni nu va putea să vă oprească din drum. Noi ne vom revedea în

curînd. Trebuie să conlucrăm, dar mai întîi trebuie să ne ocupăm de tine, să te ajutăm să te aducem în stare de rezonanţă cu noi, pentru a avea posibilitatea de comunicare, pentru a ne putea recepta şi pentru a te putea contacta şi noi la nevoie. Aşteaptă-ne cu încredere, în curînd ne vom revedea.

Am simţit că întrevederea noastră s-a încheiat. Într-adevăr, măicuţa Vanga m-a condus, dar nu înainte de a saluta acea asistenţă care era de faţă. Din nou eram cu Zen şi măicuţa Vanga, ne-a condus pînă la ieşirea din casă şi a spus:

— Să ai mare încredere în tot ce se întîmplă, să nu-ţi fie teamă, căci toate sînt spre binele tău, spre împlinirea misiunii tale pentru care te afli pe pămînt.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am despărţit. Zen m-a condus pînă la intrarea în trup, în această închisoare a spiritului meu, acest vehicul, instrument de manifestare a spiritului în acest plan dimensional.

*

Iată-mă din nou la măicuţa Vanga, în vizită, însoţită de Zen. Acolo se mai afla o entitate, măicuţa Vanga a spus:

— A sosit vremea să cunoşti anumite entităţi care te vor ajuta. Acum, aici, se află un bun prieten care este în plan fizic şi care te va ajuta. Priveşte-l.

În acea clipă am văzut o entitate astrală aşa cum eram şi eu, era un bărbat tînăr brunet şi emana lumină, bucurie şi... cunoaştere. Am auzit, Dominic Web. Da el era. Cine este? Un iniţiat al acestui timp. Ulterior, m-a ajutat mult şi îi mulţumesc şi pe această cale.

Altă dată, l-am întîlnit acolo pe Bruno Groning, un alt mare şi bun prieten al măicuţei Vanga. Despre Bruno Groning pot să vă spun că... prezentarea lui mi-a fost făcută de însuşi Învăţătorul, cred că se ştie cine este Învăţătorul. Întrucît în plan fizic şi în corp fizic mă îndoiam de... puterile şi posibilităţile lui Bruno Groning de a oferi ajutor şi vindecare însuşi Învăţătorul a dorit

să mi-l prezinte pe acesta pentru a nu mă mai îndoi. Astfel că Învăţătorul a apărut în compania lui Bruno şi mi-a spus:

— El este Bruno Groning, consideră-l fratele meu mai mic şi fratele tău mai mare. Puterea pe care i-am dat-o lui cît a fost pe pămînt, nu am dat-o nimănui în ultima sută de ani, ai încredere în el. Toţi cei care cred în Dumnezeu şi cred în mine să creadă şi în Bruno Groning.

Cine este Bruno Groning? El a trăit în Germania, în anul 1959, a trecut în alt spaţiu dimensional. El făcea vindecări în masă, fără să atingă cu mîinile sale pe cei suferinzi, doar privindu-i. Îi vindeca doar pe cei ce meritau, pe cei ce credeau în Dumnezeu şi în el. Chiar şi în zilele noastre El, face vindecări celor ce îl invocă spre ajutor şi cred în el şi în Dumnezeu. Chiar în România există multe cercuri „Prietenii lui Bruno", cercuri prin care se fac vindecări şi se oferă ajutor prin puterea lui Bruno, cu voia Tatălui Ceresc.

Într-una din vizitele mele la măicuţa Vanga, l-am cunoscut pe... David Coperfield. Măicuţa Vanga a spus:

— El este fratele tău din două vieţi anterioare cînd eraţi copiii mei. El te va ajuta, te va iniţia în taina levitaţiei, consideră-l fratele tău.

David s-a arătat foarte bun, iubitor şi prietenos faţă de mine. De atunci mă numeşte surioară şi a lucrat cu mine foarte mult pentru a îmi preda cunoaşterea levitaţiei. Ne întîlnim mereu în călătoriile astrale. Există un loc anume aici, în România, unde datorită vibraţiilor acelui loc benefic, practicăm levitaţia. Măicuţa Vanga a spus:

— Trebuie să ştii că şi el este în misiune pe pămînt. Misiunea lui constă în a trezi în OM dorinţa de levitaţie şi de a le oferi celor apţi pentru aceasta, cunoaşterea necesară. Oamenii trebuie să se trezească şi să-şi trezească din starea letargică în care se află toate capacităţile lor, a mentalului lor. Dar cei mai mulţi privesc doar la ceea ce David face ca la un spectacol, iar mintea lor continuă să hiberneze mai departe. Cîţi pot pricepe

realitatea, că nu există moarte, că omul poate fi un zeu? Dar cum să poată pricepe ceva cînd se hrănesc aşa cum se hrănesc? Cîţi sînt dispuşi să renunţe la... bucata de carne pentru a-şi ridica vibraţiile? Cîţi sînt dispuşi să renunţe la cafea, ţigări, alcool şi... ce-i ţine mai la fundul gropii cu nămol, sexul. Cîţi sînt dispuşi să treacă acest examen pentru a se ridica deasupra întunericului? Cei care au reuşit aceasta cunosc roadele, consecinţele benefice ale... „sacrificiilor" lor şi nu le mai consideră sacrificii, ci drumul spre cunoaştere. Este adevărat că puţini sînt cei care au reuşit să cumuleze toate aceastea, dar şi cei care numai în parte s-au... încadrat au ajuns la „recompense" nesperate şi fiecare a urcat pe scara evolutivă în raport cu cît a fost dispus să-şi dea, ei sieşi, cunoaşterea care se află în noi, în fiecare. De ce nu se ţine seamă de ceea ce a spus Iisus? „Ceea ce fac eu şi voi puteţi face, ba chiar mai mult de atît." Iată cuvintele Mîntuitorului; se gîndeşte cineva la spusele lui Iisus? Oare a spus Iisus ceva fără acoperire, ceva ce nu se poate adeveri? NU. Niciodată, NU.

Doamne, cînd vor reuşi toţi semenii mei să vadă realitatea? Nu ştiu cum să mulţumesc lui Dumnezeu că m-am trezit din somnul letargic al mentalului meu, din hibernarea care m-a stăpînit o mare parte a vieţii mele terestre, unde am venit doar la cererea mea pentru a evolua aici, în această şcoală terestră. Mulţumesc Divinităţii pentru şansa oferită mie de a mă trezi. Mă îngrozesc la gîndul că puteam să continu în acea stare de... hibernare mentală şi să trăiesc în continuare sub groaza şi teama de moarte. Acum ştiu că moartea nu există. Există doar o trecere a spiritului în altă dimensiune spaţială, care poate fi mai plăcută, mult mai plăcută sau mai neplăcută. Dar aceasta fiecare şi-o hotărăşte aici prin faptele, cuvintele şi gîndurile sale. Iată, sînt oameni cărora le-a murit moartea. DA. Este adevărat. Şi eu sînt unul dintre aceştia, şi voi puteţi fi la fel mie şi chiar mai mult de atît, dacă veţi dori cu adevărat. Dacă veţi dori, vă vor ieşi în cale persoanele care trebuie, maeştrii care vă vor putea ajuta, voi

doar atît trebuie: să doriţi şi toate vor veni ca de la sine, pentru că în plan nevăzut ochiului fizic se lucrează pentru ajutorul nostru, dacă îl cerem. Nu se spune, „cere şi ţi se va da"?. Ai cerut? Cînd vei cere, vei primi, dar dorinţa ta să fie mare, curată în scop benefic neapărat, şi atunci vei primi ceea ce ţi se cuvine.

Trecuse mai bine de un an de zile de cînd începusem să comunic telepatic cu măicuţa Vanga, Ea mă numea „Floarea Soarelui şi fiica mea". Cunoscusem multe entităţi la ea şi am fost ajutată mai mult decît putusem spera vreodată. Într-adevăr, entităţile de pe Vamfim au lucrat mult asupra mea spre ajutorul meu, făcusem multe călătorii pe Vamfim şi tot ceea ce am avut voie să destăinuiesc semenilor mei despre cele văzute, simţite şi trăite acolo am descris în cartea intitulată „Călătorii pe Vamfim". După aceea, au urmat alte şi alte călătorii astrale, despre care urmează să aflaţi în viitorul apropiat.

Iată că în luna mai a anului 1995 măicuţa Vanga mi-a spus:

— Ţine minte, de azi în douăzeci de zile, data de 4 iunie 1995.

Zilele treceau şi, din cînd în cînd, îmi aminteam de acea dată. În una din zile parcă împinsă de cineva m-am uitat pe calendar să... văd ce zi este pe 4 iunie. Fiind de religie Romano- catolică, m-am uitat pe acel calendar şi, citind cele notate la acea dată, m-am cutremurat. Era a opta duminică de la Sf. Paşti, o zi cu o însemnătate deosebită în religia din care fac parte. Am rămas mult timp înmărmurită în faţa calendarului. Apoi mi-am revenit dar ceva în mine se... schimbase.

Iată că a sosit şi ziua, da pot spune pentru mine ziua cea mare, ziua de 4 iunie '95, ziua anunţată. Am făcut o meditaţie în timpul dimineţii. Zen m-a condus la măicuţa Vanga, acolo se afla El, Învăţătorul. Învăţătorul Învăţătorilor tuturor lumilor văzute şi nevăzute. Era El şi măicuţa Vanga. Era o atmosferă de... templu divin. După cîtva timp, măicuţa Vanga a spus:

— A sosit clipa pentru care te-am pregătit de atîta timp. A sosit clipa predării ştafetei.

Măicuţa Vanga a ieşit din acea încăpere, apoi s-a reîntors după cîteva clipe. În mîini ţinea un vas, un vas mare, o amforă, s-a apropiat de mine. Atunci Învăţătorul a venit, mi-a transmis să aşez mîinile pe toartele acelei amfore, am prins toartele amforei cu mîinile, iar EL, Învăţătorul a strîns tare cu mîinile lui mîinile mele peste toartele amforei. Simţeam că palmele mele se contopesc cu acel vas, măicuţa Vanga şi-a retras mîinile de pe vas, apoi şi Învăţătorul şi-a luat mîinile de peste ale mele şi mi-a spus să apropii vasul de pieptul meu. L-am apropiat, iar acel vas, acea amforă, a pătruns în mine, s-a contopit în corpul meu astral, aveam din nou mîinile libere. Învăţătorul a spus:

— Aceasta a fost PREDAREA ŞTAFETEI. Aceasta s-a făcut din voinţa divină. Vanga nu va mai rămîne mult aici şi de aceea ţi-a predat ştafeta. De acum, poţi tot ceea ce a putut ea face, ba chiar mai mult decît atît. Ajunge doar să doreşti ceva şi poţi. ÎNDRĂZNEŞTE. Poţi multe, foloseşte ceea ce ai primit spre slava Tatălui Ceresc.

Învăţătorul m-a îmbrăţişat, m-a sărutat pe frunte. Pe fruntea mea a rămas un semn, Învăţătorul a spus:

— Priveşte semnul. Ajutoarele tale, cei cu care vei conlucra, vor fi cei pe fruntea cărora vei vedea acest semn. Ei te vor căuta, tu le vei îndruma paşii, vă veţi ajuta reciproc. Pace ţie, suflet blînd.

A apărut Zen, am înţeles că trebuia să plecăm. L-am urmat pe Zen, deşi nu doream să plec din apropierea Învăţătorului şi a măicuţei Vanga. Am reintrat în această cămaşă grosieră de carne şi oase, numită trup. Toată ziua am fost ca într-o transă, semitransă, parcă eram alta mă simţeam într-o stare de plutire şi beatitudine. Nu doream să văd să aud pe nimeni. Doream doar să... savurez ceea ce primisem şi simţeam-trăiam atît de pregnant.

După cîteva zile, iată-mă din nou la măicuţa Vanga. Ca niciodată, o găsisem culcată; m-am apropiat de ea şi ea a spus:

— Bine ai venit, fata mea, în curînd va trebui să mă cauţi în alt spaţiu Dimensional. Dar mai întîi va trebui să-ţi destăinui ceva pentru a aduce la cunoştinţa semenilor tăi. Ceea ce îţi voi spune nu ştie încă nimeni aflat în corp fizic. Fiica mea, toţi cei de pe pămînt mă cred Vanga, dar tu să ştii şi să le spui că eu nu sînt Vanga, acea fetiţă care a crescut pînă în anii adolescenţei în acest trup. Nu. Aceea a murit, aşa cum spun pămîntenii. Da, a murit atunci cînd o boală grea a dat peste ea şi a ţintuit-o la pat multe zile. Eu atunci i-am preluat trupul şi i l-am însufleţit, eu venisem de pe Vamfim, trebuie să îndeplinesc această misiune pentru ajutorarea pămîntenilor. Sigur că nimeni nu putea concepe aşa ceva atunci şi chiar şi acum sînt puţini cei care vor crede, dar... fiecăruia — cît poate primi şi duce la un anumit ceas. Eu, spiritul de pe Vamfim, am fost în mai multe vieţi mama ta şi a celor despre care ţi-am spus, pentru mine a fost o misiune, iar acum tu continui misiunea, de acum tu eşti în misiune. Mă bucur că te-am putut ajuta. Deci acesta era secretul pe care trebuia să ţi-l încredinţez înainte de a trece în alt spaţiu Dimensional. Tu mi-ai fost dată pentru continuarea a ceea ce eu am început aici. Misiunea ta este mai grea pentru că urmează marea schimbare, dar vei fi ajutată de cei care au semnul pe care îl ai şi tu. Îi vei recunoaşte, ştii tu cum. Eu voi veghea asupra ta şi asupra celor care îţi sînt daţi spre ajutor pentru îndeplinirea misiunii. Niciodată nu vei fi singură. Noi sîntem nedespărţite oriunde ne-am afla. În curînd vor veni în calea ta cei pe care trebuie să-i îndrumi şi cel pe care va trebui să-l urmezi. Încă nu ştii ce şi cît poţi, dar toate la vremea potrivită. Priveşte-ţi palmele, ştii ce ai în ele. Priveşte-te în întregime, vezi ce emiţi. Foloseşte ceea ce ţi s-a dat. Şi toate spre slava Tatălui Ceresc.

Ne-am îmbrăţişat îndelung. Simţeam cum mă pătrunde un fluid, o vibraţie înaltă, simţeam că ceva din măicuţa Vanga se scurge în mine, parcă era... transfuzie, dar de... lumină, nu de ceva material, ci de ceva imaterial şi benefic. Din nou trăiam acea stare

de... beatitudine, de plutire, de împlinire, de... fericire. Apoi, măicuţa Vanga a spus:

— De acum, cunoaşterea îţi aparţine. Foloseşte-o în scop benefic. Eu voi fi lîngă tine de cîte ori mă vei chema, voi fi şi cînd nu mă vei chema, dar cînd vei vrea să te ajut, cheamă-mă. Acum, pace sufletului tău.

A apărut Zen, am plecat cu mare regret în... suflet. De cîte ori am nevoie, apelez la măicuţa Vanga. O mai vizitez şi acum, din cînd în cînd, dar mai rar; ştiu că există şi o simt alături. Cînd doresc o văd, o simt, o vizitez şi-i cer încă şi acum sfaturi. Îmi conduce şi acum paşii spre Lumină. Îi sînt foarte recunoscătoare pentru cele ce mi-a oferit, şi anume: iubire pentru semeni şi pentru tot ceea ce se află în acest spaţiu Dimensional, şi nu numai în acest spaţiu, ci şi în întreg universul şi în toate universurile. Ceea ce am primit, ofer cu iubire tuturor celor care doresc.

Deci, Pace şi Iubire vouă, cititorilor celor scrise, cu iubire şi lumină din lumină.

- **Colecţia** *Cercetare în Cunoaştere*

Dan Seracu	Iniţiere în autocontrol	
Dan Seracu	Autocontrol pt.avansaţi	
Dan Ciupercă	Astrologia în Noua Eră	
Dan Seracu	Arta Divinaţiei	
În pregătire:	Dan Seracu	Astrologia Yijing-ului
	Tanea Cuţov	Adevăruri revelate
	George Lesion	Raze luminoase
	Cristian Dinu	Autovindecare cu d-l Valeriu Popa

- **Colecţia** *Orient*

K. Raghavan	Din învăţăturile Sf. Sai Baba: Ghid pentru cultura şi spiritualitatea indiană	
Jean Varenne	Yoga în Upanişad	
Vasant Lad	Ayurveda	
Dana Sugu	Kena Upanisad	
Ioan Ladea	Modelul lumii	
În pregătire:	Dana Sugu	Glasul Vedantei
	Dan Mirahorian	Yoga Sutra

- **Colecţia** *Învăţătură creştină*

Vasilica Gurău	Viaţa Măicuţei Veronica	
Ghelasie Gheorghe	Pîinea Harică	
* * *	Evanghelia după Toma	
Ghelasie Gheorghe	Viaţa Isihastă	
Sotirios Crotos	Ucenicul lui Iisus	

- **Colecţia** *Biblioteca Filosofică Antroposofică*

Rudolf Steiner	Teosofia	
Rudolf Steiner	Ştiinţa Spirituală	
Rudolf Steiner	Cunoaşterea Iniţiatică	
Rudolf Steiner	Esoterism Creştin	
Rudolf Steiner	Evanghelia după Ioan	
În pregătire: Rudolf Steiner	Evanghelia după Marcu	
Rudolf Steiner	Evanghelia după Ioan în comparaţie cu celelalte trei evanghelii	

- **Colecţia** *Studium*

Eleonora Zamşa	3+3+3 (analize literare)
Eleonora Zamşa	Teste grilă lba română
Eleonora Zamşa	Comentarii literare
Arnold Bernhard	Geometria
Romeo Oancea	Anticoliziune auto-1

În pregătire: Eleonora Zamşa: Teste de limba română

- **Colecţia** *Poesis*

Mihaela Vasilescu	Petale de lotus
Diandra Isra	Tainele Inorogului

- **Colecţia** *Reconstituire Culturală*

Virgil Vasilescu	Semnele Cerului
Romulus Vulcănescu	Fenomenul horal
Virgil Vasilescu	Semnele Pământului

- **Colecţia** *Proză Contemporană*

Virgil Teodorescu	Seceta
George Lesion	În cuibul albatroşilor

În pregătire: Mircea Rancea: Iubiri îngropate

- **Virgil Vasilescu: Semnele pământului**

Volumul *Semnele pământului* se doreşte a fi o continuare a lucrărilor de mitologie română, redactată într-o formă accesibilă publicului larg.

Simbolistica sacră — fenomen specific, propriu Cultului Solar — delimitează vatra *Vechii Europe*, centrul spiritual al acesteia. Lucrarea de faţă aduce argumente convingătoare în sprijinul ipotezei potrivit căreia pe teritoriul României a existat, încă din mileniul VII i.d.C., o organizare statală teocratică, un popor paşnic prin dogmele sale, creator şi iubitor de artă.

- **Ioan Ladea:**

Prolegomene la o acupunctură tradiţională

A asimila superficial problema Yin-Yangului şi a oscila între ipostaza occidentală, solid conturată, şi cea orientală abia înfiripată, înseamnă a pendula între poziţii incompatibile şi a stărui în confuzie. Inclus în configuraţia culturii noastre, fără a-i atinge integritatea, Yin-Yangul va funcţiona ca un luminător care oferă unitate panoramicului lumii, apropiind Modelul Lumii de Realitate.

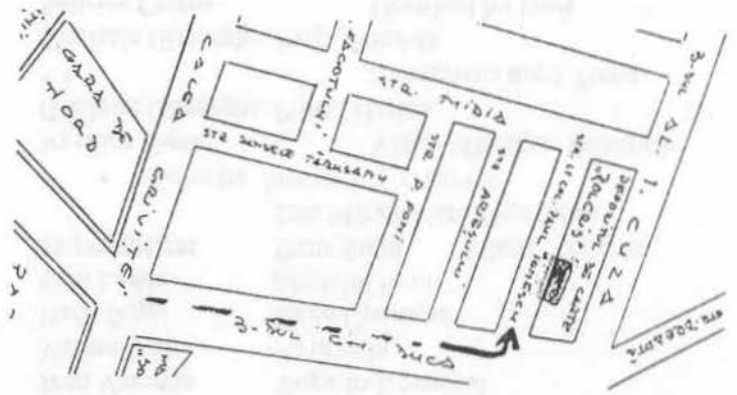

Difuzorii din ţară îşi pot procura cărţile noastre de la SC ROLCRIS, str. Lt.col. Ionescu Paul nr. 6 (intrare prin bd. Gh. Duca), tel.: 223.44.88.

Pentru a primi cărţile noastre prin comenzi de *Carte prin Poştă* vă puteţi adresa d-lui Gârbacea Radu, str. Gorăslău nr.4, ap. 2, Sibiu, cod 2400, tel. 069-42.39.27 sau la SC COMO Prod Impex (adresa: CP 39, OP 77, Bucureşti, sector 3, cod 74300), care vă oferă, cu plata la primirea coletului, cărţi de specialitate în domeniile: psihologie, psihanaliză, ezoterism, ocultism, religie, cultură şi civilizaţie, naturism, arte marţiale, divinaţie, paranormal, OZN, mitologie etc.